

Pärskeitä

119 vuotta laatujournalismia

2 | 2016–2017

"Many see the horror of Putin and Trump meeting to splice the globe in two." p. 12

Vinkkejä joululoman viettoon s. 16

Mocha review p. 22

Pärskeitä

2 | 2016–2017

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Juha Savolainen In Memoriam
- 8 Tapahtunutta
- 10 Artikkeli
  - Ympäristöpaneeli*
- 12 Column
  - Trumped Up*
- 13 Novelli
  - Pienikin sortuminen ylimielisyyteen*
  - karkottaa onnen*
- 16 Mitä sitä lomalla tekisikään?
- 18 Do-it-yourself gifts
- 20 The 10 Do's and Don'ts of Ylppärit
- 22 Review
  - Mocha Madness*
- 24 Movie review
  - Dr. Strange & Fantastic Beasts and Where to Find Them*
- 26 Travel story
  - Nottingham*
- 28 OPKH
- 29 Sanottua
- 32 Sarjakuva

Kannen kuva ja takakannen sarjakuva: Sofia Sokolowski

Pakkasta ja kuumaa kaakaota

Syyslukukausi lähenee loppuaan, mikä tarkoittaa tietenkin joululomaa sekä mahdollisuutta asettaa arjen kiireet hetkeksi syrjään. Raskaiden koulutöiden ohella olemme saaneet nauttia koulumme eri toimijoiden, kuten OPKH:n ja Ressun Ympäristöraadin, järjestämästä hauskaasta ohjelmasta. Hyvin paljon erilaista puuhaa on yhteen lukukautteen mahtunut. Ympäristöraati esimerkiksi järjesti kaakaomyynnin, joka varmasti lämmitti kylmässä säässä matkaavia ressuja. Joulun herkuista puolestaan saimme nauttia OPKH:n järjestämässä Christmas Loungessa. Joulun lähestyessä on hyvä osoittaa kiitollisuutta ja lähimmäisenrakkautta, joten kiitän Pärskeiden puolesta näitä tahoja, jotka jaksavat järjestää meille ressuille pientä piristystä harmaaseen arkeen.

Kouluumme mahtuu monenlaisia ihmisiä sekä uskontoja, joten tapoja juhlia joulua on varmasti monia. Joulu näyttääkin kovin erilaiselta eri puolilla maailmaa. Vaikka joulua juhlietaan monenlaisilla tavoilla ja sanalla joulu on monta merkitystä, löytyy kuitenkin kaikenlaisille jouluille yhdistävä tekijä: yhdessäolo. Länsimaisesta joulusta on tullut vuosien saatossa kaupallinen juhla, mutta joulun perimmäisin merkitys lienee silti yhteisen ajan viettäminen lähimmäisten kanssa. Joululoma antaakin jokaiselle ressulle erinomaisen tilaisuuden osoittaa arvostusta ja kiitollisuutta elämänsä tärkeille ihmisille.

Syksyn ylioppilasjuhla vietettiin 2.12.2016 yhdessä lukiomme itsenäisyyspäivän juhlan kanssa. Saimme kuulla ajatuksia itsenäisyydestä ja sen merkityksestä nykynuorten elämässä, joka aiheena onkin erittäin ajankohtainen. Suomihan täyttää ensi vuonna 100 vuotta, joten erilaisia näkökulmia itsenäisyydestä nousee varmasti esille. Toivottavasti tuleva vuosi tuo onnea ja iloa uusien ylioppilaittemme tulevaisuuden suunnitelmiin. Onnea, syksyn ylioppilaat!

Pärskeiden toimituskunta toivottaa jokaiselle ressulle, vanhalle ja uudelle, iloista ja rentouttavaa lomaa!

Noora Westermarck

Päätoimittaja

Noora Westermarck

Toimitussihteeri

Anni Laurinen

AD

Laura Niinen

Toimituskunta

Nicole Burg

Hetti Hotinen

Janina Juuvinmaa

Oona Kauppi

Petteri Lehti

Risto Miinalainen

Daniel Paks

Lotta Ruha

Emma Sirén

Sofia Sokolowski

Karo Talvio

Riina Vaine

Veera Vaine

Vilja Vidgren

Peter Xia

Kitty Zheng

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin

kaupunki

Pärskeitä-lehden painatuksen maksavat Ressut ry, Lydia ja Karl G. Lindbergin avustusrahasato, Ressun lukion koti ja koulu ry sekä opiskelijakunnan hallitus. Kiitos arvokkaasta tuestanne!

Juha Savolainen In Memoriam

Filosofian ja elämänkatsomustiedon opettaja Juha Savolainen menehtyi kotonaan sunnuntaina 6. marraskuuta 2016. Savolainen oli 60-vuotias, syntynyt Tampereella 6. kesäkuuta 1956. Ressut jäävät kaipaamaan häntä.

Tapasin Juhan ensimmäisen kerran syksyllä 1992 Ressussa – tosin ensin iltalukiossa. Jo ensitapaamisella kävi selväksi, että Juha ei ollut ihan tavanomainen opettaja. Siihen aikaan Juhalla oli tapana pitää tummennettuja silmälaseja ja niiden takana taisi välkkyä kaksi epätavallisen tarkkaavaista ja tietäväistä silmää. Juhan tapa aloittaa pitkä ex tempore puheet, Juhan uskomaton lukeneisuus – itsekin vähän harrastelin – ja etenkin Juhasta huokuva humanismi, tekivät lähtemättömän vaikutuksen silloin vielä alle kolmikymppiin historian opettajaan.

Tuntui mukavalta, että oli löytynyt työtoveri, jonka maailmankatsomus ja kiinnostuksenkohteet vastasivat jotakuinkin omiani. Juha harrasti lukemisen ja filosofoinnin ohella etenkin klassista musiikkia, tarkemmin sanottuna barokkimusiikkia. Yksi ensimmäisistä Juhan vaikutuksesta syntyneistä päätöksistä oli mennä oppilaiden kanssa katsomaan Sibelius Akatemian produktiota Claudio Monteverdin oopperasta Poppean kruunaus. Tästä alkoikin kiinnostus barokkioopperaa kohtaan. Juhan lukeneisuus jaksoi aina hämmästyttää. Kuvaava esimerkki on, kun aloin tekemään yliopistossa pro gradu -lopputyötäni ja oma historian professorini ei osannut antaa juuri minkäänlaista apua, niin Juha antoi heti kättelyssä viiden aiheeseen liittyvän englanninkielisen kirjan nimet! Keskustelimme Juhan kanssa USA:n historiasta, antiikista, natsi-Saksasta ja itseäni silloin suuresti kiinnostaneesta uudesta alueesta, psykohistoriasta. Ei liene yllätys, että Juha oli jo lukenut siitäkin melkein kaiken.

Myös politiikka yhdisti meitä. Juha oli vahvasti vassemmalle kallellaan, mikä oli virkistävän erilaista jo siihen aikaan Ressussa. Juhalla ja minulla oli yksi erityinen kirjallisuuteen liittyvä yhteinen harrastus. Jaroslav Hašekin Kunnon sotamies Švejek. Osasimme kirjan mennessä tullen ulkoa ja viihdytimme toisiamme kertomalla kirjan kaskuja. Juhan suosikkikohtausta oli se, kun vanha tarkastajakenraali pitää sotilaiden paskalla käyntiä koko sodan voittamisen kannalta tärkeimpänä seikkana: ”Klo 6 gulassia ja puolen tunnin päästä paskalle, näin sota voitetaan.” Juhan humanismiin liittyi myös pasifismi, sekin aika harvinaista nykyään. Valitettavasti emme koskaan päässeet sodan jälkeen klo 6 ravintola Pikariin Prahassa.

1990-luvun alkupuolella Resson iltalukiossa opetti kolme hieman hajamielistä nuorta opettajaa: Juha, Jaska ja Roger. Siihen aikaan iltalukiossa palveli koulusihteerinä vääpelimäinen vanhempi naishenkilö, K. Hänellä oli tapana laittaa pääkallon ja lohikäärmeen kuvia seinälle muistutuksena siitä, että nämä kolme voisivat vihdoinkin saattaa työtehtävät päätökseen. Juha oli erityisen hajamielinen. Ehkä filosofiseen elämäntapaan kuuluu tietty vaikeus tehdä lopullisia ratkaisuja. Eihän Sokrateskaan lopettanut filoso-

fointia niin pitkään kuin hengitti!

Resson lukion puolella muodostimme noin kaksikymmentä vuotta sitten ns. perjantaiklubin. Joukko silloin vielä nuoria opettajia kokoontui työviikon jälkeen virkistäytymään. Juha oli aina valmis. Usein me muut saimme kuulla Juhan loppumatonta tajunnanvirtaa, mutta nämä symposiumit ovat ainakin minulle jääneet sydämeen kaikkein onnellisimpina aikoina. Sittemmin uudet elämäntilanteet ja vanheneminen pikku hiljaa päättivät tämän kulta-ajan, mutta muistot Juhasta pysyvät aina!

Juha oli loistava imitoimaan. Yksi parhaiten mieleen jääneistä tapauksista oli Venetsiassa 1990-luvun lopulla, kun kävelimme Juhan kanssa Venetsian öisillä kaduilla ja Juha imitoi tunnettua musiikkikriitikkoa Seppo Heikinheimoa, jonka Juha tuns. Heikinheimon möreä ja lähes psykoopaattinen hahmo käveli vieressäni! Myöhemmin Juha imitoi mainiosti ranskalaista jalkapallovalmentajaa Arsène Wengeriä. Tästä tuleekin mieleeni ehkä se kaikkien eniten Juhaa ja minua yhdistänyt tekijä: Liverpool! Juha aloitti Liverpoolin kannattamisen jo 1960-luvulla, minä orava vasta 1972. Varsinkin viime vuosina Liverpoolista tuli jonkinlainen mantra! Jos oli vähänkin aihetta – ja aihetta oli – niin Juha ja minä juttelimme loputtomasti suosikkijoukkueemme tilanteesta. Joukkoon tuli viime vuonna mukaan myös koulu-sihteerin Tarja. Nyt meitä oli jo kolme. Olemme Tarjan kanssa päättäneet, että jos Reds onnistuisi vihdoinkin 27 vuoden jälkeen voittamaan Englannin valioliigan, omistaisimme sen Juhalle!

USA:n presidentinvaalit syksyllä 2016 jäävät aina mieleeni – ei pelkästään surkeasta lopputuloksesta – vaan siitä, että Juhalle ne merkitsivät niin paljon. Liverpool sai yllättäen siirtyä syrjään, ja Juha aloitti vanhojen aikojen tapaisen intomielisen puheen Trumpia vastaan. Olin tietenkin samaa mieltä. Juhan humanismi ja tässä tapauksessa tosiaan modernin aikakauden ihmisrakkaus ei kestänyt Trumpin kaltaista vihapuhetta ja rasismia. Kun keskiviikkona 9.11. ällistyneenä avasin television ja totesin tilanteen, taisin ajatella, että Juhan ei ainakaan tarvinnut tätä hirveyttä kokea!

Juha Savolainen oli renessanssi-ihminen! Pitkä mies puvussaan osasi kaiken, jopa nukahtaa Mannerheimin tapaan hetkeksi. Mannerheimin tapaan Juha osasi myös virkistäytyä sivistyneesti, en muista – niin – koskaan nähneeni Juhaa ns. sopimattomassa tilassa. Vihastuneena tai suuttuneena Juhan näki todella harvoin (paitsi Trumpin takia). Sen sijaan Juha oli suuri opettaja, idoli ja ennen kaikkea MENSCH eli englanniksi ”a person of integrity and honor”. Näin unta Juhasta. Unessa Juha ja minä kipusimme jonkinlaiselle mäelle. Juha oli niin kuin ennen. Hän elää.

Jaska

Matkamme Jusan kanssa - The Journey of Lifetime

Meidän kaikkien ensivaikutelma Juha Savolaisesta, rakkaasta Jusastamme, oli luultavasti "weird dude but loving it". Jusa tutustutti meidät kaikki filosofiaan ja sen ihmeisiin. Jo ensimmäisillä filosofian tunneilla ihmettelimme kysymystä "mitä on filosofia?". Päädyimme parhaimpaan vastaukseen, jonka mukaan filosofia on elämän rakastamista, mikä vaikuttikin olevan Jusan asenne elämään. Meidän silmissä Jusa eli hetkessä - pistäytyen tietenkin aikamatkoilla niin menneisyydessä kuin tulevassakin - antamatta tilaisuuttakaan ajatukselle elämän päättymisestä kenenkään osalla.

Meille Jusa vaikutti tietävän melkein kaiken aivan pienistä atomin osista suuriin universumin kysymyksiin. Sen sijaan, että Jusan laaja yleistietämys saisi meidät muut tuntemaan itsemme alempiarvoisiksi tai epäilemään omia näkökantojamme, hän aina varmisti, että emme tunteneet olevamme väärässä. Jusa jopa johdatteli meitä omien mielipiteidemme avaamisessa sekä kannusti seisomaan oman kantojemme takana - pitäen kuitenkin mielessä ressuille ominaisen avarakatseisuuden. Hän ei koskaan jättänyt yhtäkään oppilasta huomioimatta.

Jos ikinä sait tilaisuuden nauttia Jusan pitämistä tunneista, saattaa "Henri the French Cat" -kissavideo kuulostaa tutulta. Loppujen lopuksi aiheesta muodostui sisäpiirin vitisi - niin kuin monista muistakin tunneilla käydyistä asioista. Ylermi, Mr. Smith ja jopa Taylor Swift esiintyivät Jusan kertomissa tarinoissa palaten useaan otteeseen viihdyttämään tuntejamme. Tunneilta lähti aina laajemmalla sanavarastolla kuuluttuaan selityksiä kosmisista huligaaneista tai explanansista explanandumiin. Kaiken kaikkiaan Jusan tunnit eivät ikinä päättyneet haukotteleviin oppilaisiin tai vä-

syneisiin katseisiin. Meitä pitivät aina myös hereillä Jusan majesteettiset ravailut ympäri luokkahuonetta käsillään hurjasti viittoen. Joskus kuitenkin olimme valmiita uhmaamaan hereillä olemisemme ja uskaltauduimme kysymään mitä yksinkertaisimpia kysymyksiä, vaikka tiesimme Jusan vastausten venyvän moniin kymmeneen minuutteihin - vaikka kyseessä oli vain "kyllä tai ei" -kysymys.

Kukapa ei olisi tuntenut itseään inspiroiduksi Jusan säkenöivästä luonteesta, joka huokui ideaa positiivisesta elämänasenteesta? Olemme varmoja, että kaikesta tapahtuneesta huolimatta Jusa jatkaa inspiroimistamme läpi elämän. Päätämme siis kirjoituksemme Jusan lempisanoin - ja meille kaikille ressuille tutulla motolla: Etsi totuutta! Toivomme, että Jusa vihdoon löysi totuutensa - me jatkamme vielä omamme etsimistä.

Niina Saaranen
Ting Pan
Sini Vehniäinen

Marraskuun seitsemännen päivän aamuna Ressun lukiota kohtasi suru-uutinen: koulumme opettaja Juha Savolainen oli menehtynyt edellisenä iltana sairaskohtaukseen. Tieto tuli syvänä järkytyksenä meille kaikille, missä ikinä se meidän tavoittikaan. Olimme sitten tottuneet kohtaamaan Juhan osallistamassa ryhmäämme väittelyyn moraalietiikan eri suuntauksista, kannustamassa Fronter-keskusteluun paha-maineisista Ressun Verikoirista tai vain viilettämässä käytävällä kohti seuraavaa oppituntiaan, ilmoituksen vaikutus oli epäilemättä välitön ja syvä. Juha Savolainen ilmensi ehkä kaikista ressuperheen jäsenistä parhaiten ikonista mottoamme "etsi totuutta", ja ilman häntä elämä koulussa ei ole entisensä. Osana omaa etsintäänsä Juha jakoi eväitä tähän jaloon päämäärään kaikille, jotka niitä tarvitsivat. Hänen opetusmetodinsa filosofian oppiaineessa todella ammensivat sen monituhatuotisen perinteen rikkauksista: sen sijaan, että olisimme käyttäneet tuntimme tunnettujen filosofien elämien tutkimiseen, kävelimme heidän jalanjäljissään tehden omakohtaisesti havainnot, joihin näiden ajattelijoiden tunnetuimmat tuotokset perustuivat. Juha antoi oppilailleen varsin vapaat kädet: hän kannusti ressuja keskusteluun ja ideointiin, itse toimien tuomarin virassa, seuraten vierestä kiinnostuneena.

Käytännön kautta oppiminen ja oman järjen teroittaminen olivat aina mukana myös elämänkatsomustiedon tunneilla. Juha esitteli ryhmilleen lukuisia, usein ajankohtaan liittyviä aiheita. Tuntien sisällön määräytyessä jossain määrin kalenterivuoden mukaan keskustelut koskivat monesti perinteitä, joiden määrittävä piirre on juuri niiden toistuvuus, oli se sitten kuukausittainen tai vuosittainen. Juha kannusti perinteiden kriittiseen tarkasteluun, varsinkin niiltä osin, miten ne muovaavat omaa identiteettiämme, ja yksi pääteemoista olikin oman yksilöllisyyden säilyttäminen nyky-yhteiskunnassa. Juha osoitti aitoa mielenkiintoa opiskelijoiden ajatuksiin ja mielipiteisiin, ja antoi vaikutel-

man todellisesta arvostuksesta jokaisen sielunelämää ja sen erityislaatuisia piirteitä kohtaan. Opetuksen ohella Juha oli aktiivisesti mukana järjestämässä ja valmistamassa ressuja väittelykilpailuihin ja filosofiatapahtumiin ja osallistui uuden opetussuunnitelman suunnitteluun.

Todennäköisesti harva oppilaskunnastamme on saanut mahdollisuuden tutustua Juhaan syvemmin oppituntien ulkopuolella, mutta yhtä kaikki hän oli useille meistä erittäin läheinen ja tärkeä. Juha, jonka tunnemme, oli lämmin ja myötätuntoinen henkilö, joka inspiroi meitä päivittäin näkemään muunkin kuin vain sen, mihin olemme tottuneet. Koulumme on menettänyt suuren viisauden ja ihmisrakkauden lähteen.

Mitja Sainio

Kaikki muistavat Savolaisen aktiivisena keskustelijana ja kävelevänä tietopankkina, jolta saattoi kysyä lähes mitä vain ja odottaa maailmaa mullistavaa monologia. Jusan innostava ja heittäytyvä opetustyyli sai niin filosofian kuin elämäntiedonkin tunnukset kulumaan hujauksessa. Opetustyön lisäksi Jusa muistetaan aktiivisuudestaan niin lukioiden välisissä Sokrates-väittelykisoissa ja kansainvälisissä filosofiaolympialaisissa kuin myös Ressukka-ryhmän ylläpitämisessä. Niin sanotusti kulissien takana hän osallistui opsien päivittämiseen sekä yo-kirjoitusten sähköistämisen kehitystyöhön.

Käytävillä Jusan kanssa keskustellessa saattoikin huomata myöhästytävänsä seuraavilta tunneilta – hän jaksoi

innostua kaikesta ja oli aidosti kiinnostunut oppilaidensa ajatuksista. Jusan suunnaton tiedonjano tuli esiin jatkuvasti hänen tietomääränsä mittavuudessa - filosofian tunneilla keskusteltiinkin laajasti niin luonnontieteistä, lingvistikasta kuin historiastakin. Kunnianhimoisena oppijana Jusa hankki tietoa aiheesta kuin aiheesta ja käytti kerrytettyä viisauttaan lukuisten projektiensa sekä opetustyönsä kehittämiseen.

Eräässä abikronikassa Jusaa luonnehdittiin Ressun omaksi Sokrateeksi, mikä kiteyttää osuvasti hänen merkityksensä monille filosofian opiskelijoille, jotka kokivat Jusan opetuksen kehittäneen heitä ihmisinä. Muistokirjoituksissa monet muistelivat kuinka Jusa opetti ajattelua, ei vain kirjatietoa. Hänen opetuksensa oli todella elämää, ei koulua varten. Jusa hioi oppilaidensa vahvuuksia ja auttoi tuomaan erilaisissa opiskelijoissa esiin samankaltaisuuksia. Hänen tunneillaan oppilaat, jotka eivät koskaan muuten olisi olleet tekemisissä keskenään, uskalsivat käydä avointa keskustelua omista mielipiteistään erimielisyytensä hyväksyen. Jusa opetti oppilaitaan olemaan kriittisiä, tunnistamaan omat vahvuutensa ja ymmärtämään ajattelunsa loogiset rajoitteet.

Jusan opetukselle tyypillistä oli vaikeiden filosofisten teorioiden soveltaminen ymmärrettäviksi: niin näkymättömät yksisarviset kuin Turingin koneetkin onnistuivat herättämään opiskelijoissa kiihkeää väittelyä. Jusan esimerkeistä ehkä muistetuin on Ylermi, joka esiintyi kaikilla kursseilla lähes jokaisella tunnilla. Vakioaiheita olivat myös kissat ja tieteen kehitys, mikä osoitti Jusan laaja-alaisuuden sekä eläinrakkauden.

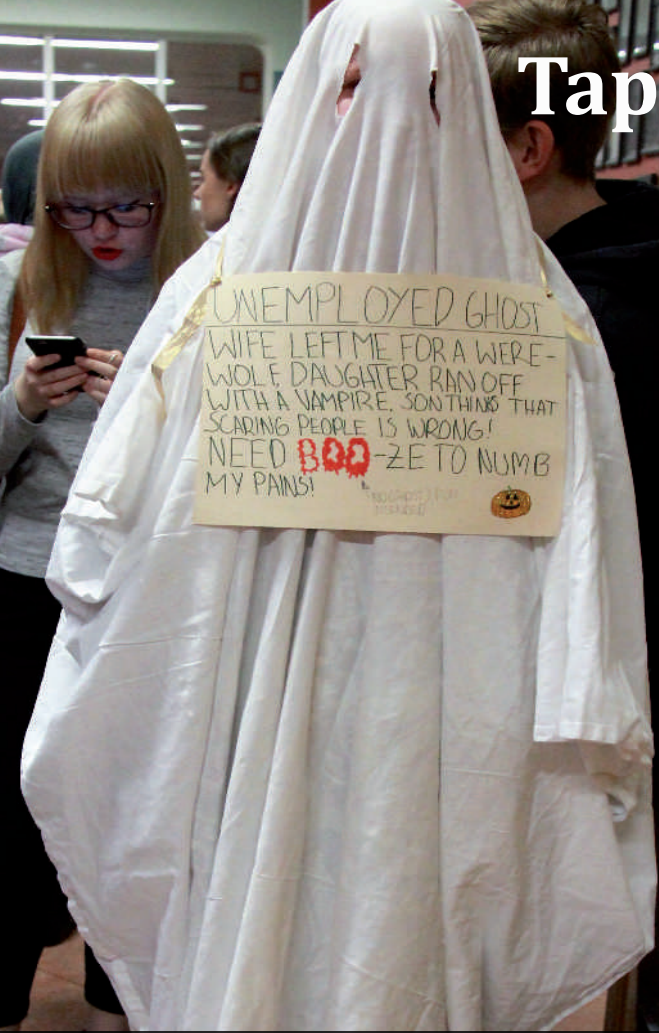
Lyhyesti sanoen, Jusa oli syvää kunnioitusta ja rakkautta herättävä ihminen. Luonteeltaan hän oli paitsi hameellinen, myös spontaani ja iloinen "professori". Hän oli ikuinen opiskelija kaikilla tieteen aloilla ja myös intohimoisen golfin, jalkapallon ja David Bowien ihailija. Muistamme häntä rakkaudella ja jääme kaipaamaan kaikkia Juha Savolaisen seurassa vietettyjä antoisia hetkiä.

Kaipauksella,

Sara Pyykölä
Santtu Saavalainen
Helmi Soininvaara
Mikael Hitruhin
Emilia Qiu
Kaapo Kontinen
Judith Laul

Tapahnutta

Kuvat: Janina Juvinmaa

Ressuween-päivänä koulun käytävillä nähtiin kaikenlaista kauhistuttavaa.

Avointen ovien päivä 19.11. huipentui konserttiin.

Kuva: Tiia Tempakka

Kuvat: Marko Miettinen

Kuvat: Laura Niinen, Sofia Sokolowski

Syksyn ylioppilaita ja Suomen itsenäisyyspäivää juhlittiin Vanhassa kirkossa 2.12.

Kuvat: Laura Niinen

OPKH:n järjestämä Ressuflix & Chill keräsi ressuja katsomaan elokuvaa ja rentoutumaan.

Kuva: Janina Juvinmaa

Christmas Lounge viritti ressut joulutunnelmaan.

Ympäristöpaneeli

KARO TALVIO

Vaikka herra Trump Valkoisessa talossa pian istuukin, voidaan ja pitää Helsingissä tehdä silti jatkossakin vihreää kaupunkipolitiikkaa. Mutta missä kulkee talouden ja päästösäästöjen välinen kultainen keskite, vai tarvitseeko talouskasvun ja kestäväen tulevaisuuden olla ristiriidassa toistensa kanssa? Onko Helsingin ja Tallinnan välisestä rautatietunnelista molempiin, ympäristöystävällisempään matkustamiseen ja pohjoisen talouskeskuksen luomiseen? Miten on Keskuspuiston ja Vartiosaaren laita? Voidaanko Helsingissä tulevaisuudessakin nauttia luonnonomaisista viheralueista? Entäpä korkeammalle rakentaminen? Ovatko Redin kaltaiset pilvenpiirtäjät ratkaisu asunto-ongelmaan, ja voidaanko samalla säästää puistoalueet? Onko Hanasaaren voimalan sulkeminen ensimmäinen askel hiilestä luopumiseen; miten tulevaisuuden metropolialue valaistetaan ja lämmitetään? Pitäisikö julkisesta liikenteestä tehdä ilmaista jotta yksityisautoilu vähenee? Miten on vaikutusmahdollisuuksien laita? Tämän päivän nuorethan nämä ongelmat joutuvat ratkaisemaan. Näihin ja moniin muihin ympäristöystävälliseen Helsinkiin liittyviin kysymyksiin vastauksia etsittiin Ympäristöraadin paneelissa 11.11. Ruudin Inari Penttilän ja Onni Koposen, ympäristötieteiden professori Kati Vierikon, Vasemmistoliiton entisen puheenjohtaja Paavo Arhinmäen, Vihreiden nuorten kunnallisvaaliehdokkaan ja Resson oman Juho Heikkilän sekä Kokoomusnuorten puheenjohtaja Daniel Sazonovin voimin.

”[Talsingissa] on kunnianhimo oikealla tasolla”, sanoi Sazonov. Tähän yhtyi vasemmiston Paavokin, mutta Resson oman Juhon suusta kaikui epäilyksen ääni. Mitä maksaisi Helsingin ja Tallinnan välinen tunneli? Suomihan kustannukset pääasiassa kattaisi. Arhinmäen mukaan tunnelissa on kuitenkin niin paljon ideoita kasvavan kaupan ja rahtiliikenteen helpottumisen kautta, ettei turhassa jahkailussa ole

mitään järkeä. Onhan tämä tehty ennenkin, joten kaivuutyöt alkakaaon! Vaan mitä maksaisi tunneli, ja kenen pussista? Onko jahkailussa järkeä? Krhm, Länsimetro. Ehem, Olkiluoto kolme. Jos perustamme aikaisempaan kokemukseemme suurista rakennusurakoista, on epäilykseen aihetta. Kanaalin tunnelille tuli hintalappua nykyrahssa mitattuna noin 14 miljardia euroa, 80 % yli alkuperäisen budjetin. Englannin kanaali ja Itämeri ovat pitkälti samaa syvyysluokkaa, mutta missä Kanaalin tunnelilla on pituutta noin 40 km, olisi Helsinki–Tallinna-tunneli jopa 80 km. Talsinkia käsittelevän esitutkintaraportin mukaan hintalappua Helsinki–Tallinnayhteydelle tulisi 9-13 miljardia euroa. Irtolippu junaan maksaisi 36 euroa (kuukausilipulla noin 9 euroa per matka) ja tunnelista kulkisi vuodessa vajaat 3 miljoona autoa, jotka pulittaisivat huvista 140 euroa tai 35 euroa kuukausilipulla. Arviot perustuvat oletukseen, että 25 000 työmatkustajaa käyttäisi tunnelia päivittäin, sillä nopein juna kulkisi jopa 250 kilometriä tunnissa. Esitutkintaraporttia lukiessaan on kuitenkin vaikeaa olla kyseenalaistamatta lukuja. Lähtöselvitykseen menee aikaa, ja minkälainen työmatkustaja maksaa töihin pääsystä 360 euroa kuukaudessa? Esitutkinta myös arvelee tunnelin kuljettavan tuplasti Helsingin ja Tallinnan välillä tänä päivänä kulkevan rahdin, mutta laivaliikenne pysyisi silti entisellään. Kuulostaa utopistiselta toiveajattelulta. Rahoituskin tunnelille on vielä epäselvä, sillä EU:n tai yksityisestä rahasta ei kuulu olevan muuta kuin puhetta. Kehitystä jarrutteleamalla ei kuitenkaan koskaan ole mitään saavutettu. Tekisihän tunneli Eurooppaan liitetystä Helsingistä houkuttelevamman sijoitus- ja turistikohteen sen lisäksi että ehkä päästäisiin eroon tällä hetkellä kasvavista laivapäästöistä.

Pilvenpiirtäjät kuuluvat tulevaisuuden megalopolin kaupunkikuvaan, vai kuuluvatko? Helsingin täytyy kasvaa

ja tiheempään rakentaminen tarkoittaa parempaa saavutavuutta. Sazonovin argumentointia vastaan on vaikea ryhtyä. Mutta mihin pilvenpiirtäjiä rakennetaan? Ydin-Helsingissä ei kovin montaa vapaata tonttia ole. Ympäristötieteiden professori Kati Vierikko otti esille viheralueisiin liittyvän ongelman, mikäli uudiskohteita rakennetaan nykyisille viheralueille kuten nykyisessä kaavassa. Viheralueiden suojelun menestystä lasketaan tällä hetkellä yksinkertaisesti niiden yhteispinta-alalla. Mutta niin sanotusta reuna-ilmioista johtuen luonnonsuojelun kannalta saattaisi olla tehokkaampaa painottaa yksittäisten luontoalueiden pinta-alaa. Täten yksityiskohtaisemmalla analyysillä puistoista saattaisi löytyä vielä hieman lisää vapaata rakennusmaata. Puistojen leikkaaminen on kuitenkin aina hieman kiistelty aihe. Tallinnassa on kokeiltu rakentaa uutta vanhan rakennuksen läpi. Näin vanhakin rakennus pysyy alkuperäisessä ulkoasussaan. Kuinka realistiselta kuitenkin kuulostavat Aleksanterinkadun arvotalojen läpi upotettavat paksut rauta-betoni-pylväät, joiden varassa muutama kymmen kerrosta seisoo. Kenellä tällaiset asunnot ovat ja voiko niillä ratkaista asunto-ongelman? Sazonovin mukaan kyllä, sillä markkinatalouden lait pätevät myös arvoasunnoissa. Jos Helsingin keskusta täytetään hienoilla asunnoilla, on köyhilläkin varaa niihin ylitarjonnan takia. Arhinmäki ja Penttilä kuitenkin teilasivat Danielin, ja paneelin ensimmäinen pieni sanaharkka sai alkunsa. Sille, miksei Helsingissä rakenneta korkealle, on yleensä mainittu pääargumenttina maisema mereltäpäin katsottuna. Korkeaan rakentamiseen kuitenkin liittyy muitakin ongelmia. Taloteknologia, hissit ja tukirakenteet vievät korkean talon pinta-alasta huomattavan osan. Tuuli- ja varjovaikutukset täytyy huomioida. Korkeammalle rakentaminen on yksinkertaisesti kalliimpaa. Hienoja pilvenpiirtäjiä ei ole kannattavaa rakentaa paljon ja halvoiksi asunnoiksi. Ilmeisesti juuri näistä syistä Jätkäsaa- ren rantaan on tornien sijaan kaavoitettu rivitaloja. Helsinkiin ei ainakaan nykyisen kaavan perusteella ole tornitaloja tulossa juuri Redin ja Keski-Pasilan lisäksi.

Pilvenpiirtäjät kuuluvat tulevaisuuden megalopolin kaupunkikuvaan, vai kuuluvatko?

Tulevaisuuden energiapolitiikasta ja kulkutavoista saattaa löytyä ratkaisu tilan puutteeseen: Hanasaareen taloja, kaupunkibulevardeja, tehokkaita sähköautoja ja ilmaista joukkoliikennettä. Erityisesti joukkoliikenteen ilmaistamisesta nousi paneelissa keskustelua. Jälleen kerran Tallin- na nousi esille, sillä Tallinnassa ilmainen joukkoliikenne on pienentänyt yksityisautoilun määrää. Panelistit kuitenkin olivat sitä mieltä, että suomalaiset miehen ajavat autoa oli miten oli. Jos autoilun määrää ei voida vähentää, on luon- tevaa siirtää huomio sähköautoihin, biopolttoaineisiin ja muihin vaihtoehtoisiin energiamuotoihin. Sähkön tuotantokin on kysymys. Ympäristö- tieteiden professori Kati Vierikko ei toivoa säteilyt vaan nosti esille biopolttoaineet. Ne ovat hiilineutraaleja, mutta kun metsät hakataan biodieseliiksi, metsän ekologia kärsii. Vierikon mukaan fossiiliset polttoaineet mahdollistivat Euroopan metsien kasvami- sen sen jälkeen kun ne oli pitkään hakattu haloiksi. Täten fossiiliset polttoaineet voi- daan nähdä eräänlaisena vaiheena biopolttoaineiden ja jon- kin muun välillä: ”Mä haluan ennen kaikkea nähdä, että nyt panostetaan teknologiaan.” Varsinkin Suomessa on tähän professorin mukaan hyvät mahdollisuudet. Miksei Helsinki voi olla puhtaan energian ja liikkumisen mallikaupunki? Jul- kinen liikenne on aivan varmasti keskeinen tulevaisuuden ympäristöystävällisessä Helsingissä. Kehärata ja Länsimet- ro, tulevaisuudessa mahdollisesti Pissararata ja Talsinki. Ih- misten mielipiteet muuttuvat. Ehkei meidän sukupolvi tule kokemaan autoa samanlaisena vapauden symbolina kuin vanhempamme ja voimme rakentaa Mannerheimin tielle ta- loja tai kaupunkibulevardin.

Paljon riippuu nuorista, meidän sukupolvestamme. Paavo Arhinmäki kummasteli, miksi ihmiset äänestävät eniten presidentinvaaleissa ja vähiten kunnallisvaaleissa. Yleinen äänestysprosentti kunnallisvaaleissa on alle kuusi- kymmentä. Missä suurin osa elämiimme vaikuttavista pää- töksistä tehdään? Kunnissa.

Kuvat: Daniel Paks

TRUMPED UP

KARO TALVIO

Many things here, shortly.

I'm not a political analyst and as such this column is much opinion and little analysis. We give Donald too much credit when we live in the fear of him destroying the tradition of diplomacy. Sure, his take on climate seems to follow the money rather than logic, and his occasional expressions on women hurt many. Yet, I dare believe his take on climate will falter as more of his golf courses head at becoming parts of the sea bed and one might argue that his take on women is more of a Freudian fixation than of global change in the manifestation of gender-equality. (That said, I'm pretty damn sure something bad will happen to human rights in the States as Republicans have most of Washington now, but it won't destroy the world.) Trump's been moving away from the far right since the end of the primaries, a half year ago. I trust he values his legacy enough to want to leave behind a world that either fears or loves his memory.

That said, this column is actually not too much about praising Trump, but more about a hypothetical thought experiment of the effects of our fear of his policy. Even though his choice for presidency and some other acts of rebellion committed in the Western Europe this year hint in the direction of some sort of lack of trust in the 'establishment', whatever 'establishment' may be. (General social order?) The EU is perhaps still too vague for many to realise the growing machinery behind our self-ruling European nations. Everyone with access to electricity heard or read of the new plan for a common 500 million defence research budget proposed by the Commission. I believe 500 to be ridiculously little. Europe needs more cooperation in the times of Crimea and Syria. I'm not the only one supporting this. Many see the horror of Putin and Trump meeting to splice the globe in two. EU actually already has a teeny tiny armed force under its control. Although, their operations are limited to peacekeeping duties. What I see, is 500 million for 'research' being one of the first steps towards a larger common defence cooperation and the next stages of the union development. What Trump perhaps achieves in Europe is a push in the opinions towards giving up our sovereignty for creating a more unified and stronger superpower between the East and the West.

Illustration: Vilja Vidgren

Pienikin sortuminen ylimielisyyteen karkottaa onnen

RISTO MIINALAINEN

Peltonen nosti sälekaihdinta hivenen ylöspäin ja kurkisti syntyneestä raosta ulos. Yöllä satanut lumi oli mökin tälläkin sivustalla koskematonta, metsästä uskaltautui näin lähelle asutusta lähinnä lintulaudan antimia ryösteleviä oravia. Peltonen laski kaihtimen taas alas ja julisti vartio- kierroksen mielessään päättyneeksi. Merkkejä mesikämmenistä ei taaskaan ollut näkynyt muualla kuin läheisessä pesässä, jonka asukit tuntuivat yhä pysyvän enimmäkseen piilossa. Kierrosten lopettamista Peltonen ei kuitenkaan edes harkinnut, riski oli aivan liian suuri. Jos karhut pääsisivät yhtä lähelle kuin viimeksi...

Peltonen työnsi ajatuksen mielestään. Näissä olosuhteissa ei ollut varaa pelätä. Hän selviäisi tästä kyllä, näyttäisi karhuille tarvittaessa taivaan merkit ja palaisi perheensä luokse. Mökin ohi kulki tie, jonka täytyi johtaa jonnekin. Peltonen aikoi lähteä seuraamaan sitä heti kevään tultua. Ruokaa ja muita tarvikkeita riitti pitkäksi aikaa, joten paluu sivilisaation keskuuteen oli vain ajan kysymys. Sitä odotellessa tärkeintä oli kurinalainen varovaisuus, Peltonen muistutti itseään ja aloitti uuden kierroksen. Hänelle eivät karhut ryppyilisi.

Karhula heräsi päiväuniltaan pentujen meluamiseen. Eivätkö ne osanneet olla hetkeäkään hiljaa? Karhula oli tullut mökille lepäämään, ei kuuntelemaan pentujen huutoa. Kaiken kukkuraksi kaikki kolme olivat vielä niin pieniä, etteivät ymmärtäneet järkipuhetta. Vaimo sentään suoritti askarensa yleensä mukisematonta ja osasi totella nopeaa kurinpalautusta. Pennut saisivat kyllä vähän kasvettuaan luvan oppia, kuka oli isäntä talossa, Karhula mietiskeli raahautuessaan kohti alakertaa.

Alakerrassa Karhula suunnittoi aluksi olohuoneeseen, jossa esikoinen riiteli siskonsa kanssa ties mistä syystä ja vaimo tuuditti kuopusta sylissään. "Aukusti, anna Pinjan nukke takaisin", vaimo pyysi, tuloksetta. "Eikö sana kuulu?" Karhula ärjäisi, jolloin poika säpsähti ja luopui pitelemästään lelus-

ta, vaikkakin selvästi vastahakoisena. Vaimon sylissä vauva pillahhti itkuun. "Pitäisit vähän pienempää ääntä, Laura pelkää", vaimo valitti. "Pianhan tuo rauhoittuu. Onko kahvia?" Karhula kysyi ja suuntasi myönteisen vastauksen saatuaan keittiöön.

Se oli tapahtunut niin äkkiä, muisteli Peltonen jatkaessaan kierrostaan. Hän oli yhtäkkiä löytänyt itsensä mökistä keskellä metsää ilman mitään muistikuvaa sinne päätymisestä. Kännykkä ei saanut yhteyttä verkkoon eikä lähistöllä näkynyt muuta asutusta. Tutkiessaan mökkiä Peltonen oli nopeasti löytänyt jonkin verran muonaa ja muita selviytymistarvikkeita, jopa kivääriin. Sitten ne olivat saapuneet.

Peltonen oli huomannut eläimet sattumalta vilkaistessaan ikkunasta: kolme karhua, yksi täysikokoinen ja kaksi pentua, kävelemässä pystyasennossa kohti mökin avonaista etuovea. Kiväärillä varustautunut Peltonen oli kaapannut paniikissa kirveen vapaaseen käteensä, juossut ovelle ja iskenyt suurinta karhua kaikin voimin kalloon. Toinen pentu oli kääntynyt välittömästi kannoillaan ja lähtenyt kipittämään karkuun, mutta Peltonen oli pysäyttänyt paon alkuunsa tarkalla laukauksella. Seuraavaksi kiväärin piippu oli kääntynyt kohti paikalleen jähmettyntä pienempää pentua.

Peltonen ei kuitenkaan ollut kehdannut ampua avu- tonta luontokappaletta. Hetken mieli- johteesta hän oli laskenut kiväärin sivuun ja tarrannut kiinni pennusta, joka oli alkanut tapella vastaan. Peltonen oli hetken painimisen jälkeen päässyt niskan päälle, raahannut häkelyneen karhun sisään ja vanginnut sen köydellä nurkkaan. Nyt uhkarohkea tempaus lähinnä hävetti, mutta pennusta oli pian muodostunut ikään kuin lemmikkieläin, joka lievitti yksinäisyyttä ja mökin ahtautta – Peltonen ei karhuepisodin jälkeen ollut uskaltanut ulos kertaakaan. Seura oli erittäin tervetullutta, vaikka pentu ei perhettä vastannutkaan.

Karhula siemaili vahvaa kahvia ja tunki ärtymyksensä laskevan siedettävälle tasolle. Mökkireissu alkoi taas tuntua vaikean arvoiselta idealta, oli virkistävää viettää loma vaihteeksi jossain muualla kuin kotona. Kaverit keuhkelivat usein ulkomaanmatkoilla, tuntui mukavalta käydä kerrankin itse jossakin. Karhula oli itsekin matkustellut nuorempana, mutta pentujen tultua kuvioihin oli yhä hankalampaa lähteä minnekään. Viime syksynä asia oli kuitenkin muuttunut oman mökin myötä.

Mökkiä oli tarjonnut tuttu saarnaajaveli, jolla oli ollut kova hinku päästä siitä eroon. Hinta oli ollut matala, jopa epäilyttävän matala, mutta eihän se Karhulan ongelma ollut. Entä sitten, vaikka kauppakirjoissakin oli tuntunut olevan jotain hämää? Eihän kukaan ollut täydellinen. Karhula oli kuullut huhuja myyjän talousongelmista, joten taisi olla kaikille parasta pysyä asiasta hissukseen. Jos jokin oli pielessä, veli osaisi varmasti sovittaa asian itsekin.

Oli miten oli, Karhulalla oli nyt oma mökki. Entinen omistaja ei ollut antanut mökille nimeä, joten Karhula oli kiinnittänyt ulko-oven yläpuolelle ylpeänä kyltin, jossa luki suurin kirjaimin KARHUNPESÄ. Aluksi mökin ostoa vastaan ollut vaimokin myönsi paikan hyvin kotoisaksi ja rauhalliseksi. ”Metsän poika tahdon olla”, hyräili Karhula tyytyväisenä. Täällä kyllä kelpasi rentoutua. ”Ja maailma unholaan jääköön.”

Peltonen työnsi ikkunaverhot syrjään ja nosti kiikarit silmilleen. Pesän asukit olivat taas liikkeellä. Peltonen seurasi lumessa temmeltäviä pentuja ja vieressä vahtivaa emoa hämmentyneenä: eikö karhujen pitänyt nukkua talviunta? Ala-asteella opittu nippelitieto ei tahtonut palautua mieleen, mutta jokin tuntui joka tapauksessa olevan pielessä. Miksi tiineeltä vaikuttavalla emolla oli pesässä keskenkasvuinen poikue? Miksi vain pienin poikanen liikkui neljällä jalalla? Mitä kauemmin karhuja seurasi, sitä eriskummallisemmilta ne vaikuttivat.

Peltosen ajatustuokio keskeytyi, kun emokarhu yhtäkkiä hätisti pennut takaisin pesään. Omituista kyllä, emo tuntui vilkuilevan Peltosen suuntaan ja näytti jopa irvistävän tälle ennen paluutaan pesään. Tajusivatko karhut, että niitä tarkkailtiin? Seudun karhut tuntuivat kummallisen älykkäiltä, toisinaan jopa inhimillisiltä. Ainoa poikkeus oli pesän uroskarhu, joka näytti käyttävän voimaansa ja valtaansa eläimellisen siekailemattomasti. Pennut selvästi pelkäsivät pesän pomoa, jonka vallankäyttöä Peltonen oli viimeksi saanut seurata aamupäivällä: uros oli ilmeisesti jonkinlaisen erimielisyyden päätteeksi läimäissyt emon kumoon ja palannut pesään osoittamatta merkkiäkään katumuksesta. Ristiriitaisia otuksia, Peltonen tuumaili ja tunki mahansa kurnivan. Taisi olla ruoka-aika.

Karhula luuli jo ehtivänsä olla hetken yksin, kun vaimo ja pennut yhtäkkiä palasivatkin ulkoa. ”Enkö minä saa hetken rauhaa? Vastahan te lähditte”, Karhula totesi harmissaan. ”Niin lähdimme”, vastasi vaimo hiljaa. ”Mutta se naapuri oli taas ikkunassaan kiikarin kanssa ja katseli selvästi meitä. Samaa se on tehnyt jo monta päivää, eikä edes peittele tuijottavansa tänne. Entä jos sillä on vaikka jokin... sairias kiin-

nostus lapsiin?”

Karhula kuunteli vaimonsa selontekoa mietteissään. Mökkinaapuri oli uusi tuttavuus, mutta ensivaikutelman perusteella Peltonen vaikutti kunnianhimottomalta ja harmittomalta vässykältä. Viime päivinä hän oli kuitenkin käyttäytynyt omituisesti. Peltosen perhe oli saapunut joitakin päiviä sitten juuri ennen kovaa lumimyrskyä, mutta heitä ei ollut näkynyt mökin ulkopuolella. Nyt Peltonen oli ilmeisesti iskenyt silmänsä Karhulan naiseen, ja se ei käynyt päinsä. ”Minäpä käyn vähän läksyttämässä sitä!” mies julisti. ”Ensin tosin sumpppi loppuun. Maailmassa ei olekaan sellaista kiirettä, joka oikeuttaisi kahvihetken keskeyttämiseen.”

Peltonen kalusi tyytyväisenä luuta puhtaaksi. Hän oli nokkelana miehenä paloittelut karhujen ruhot ja säilönyt lihat kellariin, jonka kylmyydessä ne säilyisivät vielä pitkään. Mökistä oli löytynyt myös jonkin verran hyvin säilyviä elintarvikkeita, ikään kuin pieni seurue olisi varautunut viettämään siellä aikaa. Retkikeittimeenkin riitti kaasua, joten ruoka ei ollut ongelma, kunhan kohtuus säilyisi. Nytkin Peltonen totesi olevansa kylläinen ja heitti karhunlihan tähteet pennulle. ”Syö pois, emosi maistuu oikein murealta”, mies virnisti. Pentu ei kuitenkaan koskenutkaan lihaan, uikutti vain oudosti. Ei tajunnut omaa parastaan, raukka.

Peltonen katseli karhua ajatuksissaan. Se ei monen päivän paaston jälkeenkään suostunut syömään karhunlihaa. Tajusiko se jotenkin lihan alkuperän eikä siksi halunnut syödä sitä? Muutenkin pentu tuntui kovin inhimilliseltä. Erityisesti nuo silmät, silmät jotka tuntuivat näkevän suoraan sydämeen, jotka muistuttivat häntä hänen pikku Aadastaan...

Peltonen käänsi katseensa kauhuissaan irti pennusta. Hetken ajan hän oli nähnyt pennun tilalla lapsensa. Mökkihöperyys ilmeisesti iski nopeasti. Peltonen oli jo poistanut tönöstä peilit, sillä oli alkanut nähdä niissäkin karhuja. Hän ei kuitenkaan saanut seota, ei nyt, ei tässä tilanteessa. Peltonen lupasi itselleen, että pysyisi vahvana. Paluu Piia-vaimon, Tanelin ja pikku Aadan luo onnistuisi vielä. Toista vaihtoehtoa Peltonen ei uskaltanut edes ajatella.

Tarvottuaan hetken hangessa Karhula pysähtyi naapurinsa pihaan, veti syvään henkeä ja karjaisi sitten kaikin voimin: ”PELTONEN!” Karhula oli iso mies ja sitäkin kovaäänisempi, joten ei ollut epäilystäkään, etteikö huuto olisi tullut kuuluksi. Mies kutsui naapuriaan vielä toistamiseen ja havaitsi yläkerran ikkunassa liikettä, Peltonen piileskeli siis siellä. Oli aika tehdä asiat selviksi. ”Anna olla viimeinen kerta, kun

tiiraillet Karhunpesään päin! Ansaitsisit selkääsi, tuollainen pieni ja niljakas miehenpuolikas. Jos ei kiikarointi lopu, minä tulen sinne lopettamaan sen ihan omin käsin!”

Karhulan yllätykseksi naapuri avasi ikkunan ja huusi takaisin. ”Menehän jo siitä muualle mölisemään! Etkö sinä ukkokarhu keksi parempaa tekemistä kuin kiusata kunnan ihmistä?” Karhula tunsu vihan kuohahtavan sisällään: yleensä kukaan ei väittänyt hänelle vastaan. Nyt hän kuitenkin hillitsi itsensä, sylkäisi muutaman valitun loukkauksen jälkeen näyttävästi lumeen ja käänsi sitten selkensä Peltoselle, joka toivottavasti oli oppinut läksynsä: tämän metsän kuningas oli Karhula.

Peltonen katseli pois päin tallustavaa karhua puoliksi pelokkaana, puoliksi hämillään. Viereisen pesän uros oli tullut hyvin lähelle taloa, karjunut jonkin aikaa ja kääntynyt sitten takaisin kohti pesää. Kaiken lisäksi peto oli vaikuttanut ymmärtävän hänen puhettaan. Saattoiko se olla mahdollista? Peltonen kaivoi puhelimen taskustaan, mutta se ei edelleenkään löytänyt verkkoa, joten mies paiskasi sen turhautuneena seinään. Apua oli hälytettävä toisella tavalla.

Peltonen kaatoi aiemmin löytämänsä supermarketin muovikassin sisällön pöydälle. Roomalaisten kynttilöiden, papattinauhujen ja pikkupatojen seassa oli yksi ainoa jättiraketti. Ehkä joku näkisi sen ja tulisi etsimään häntä. Toivo oli laiha, mutta tyhjää parempi. Peltonen nojautui ulos avoimesta ikkunasta raketti ja kaasusytytin käsissään. Syytyslanka tuntui palavan tuskallisen hitaasti, mutta ylöspäin ujeltaen ampuiseva raketti syytti pian uuden toivon liekin Peltosen sydämessä. Hän ei enää luovuttaisi.

Karhula oli hädin tuskin ehtinyt oman mökkinsä pihaan, kun hänen selkensä takaa kuului kova pamaus. Mies käänsi katseensa taakseen ja ehti nähdä taivaalla ilotulitusraketin kauliin räjähdyskuvion ennen sen hiipumista illan pimeyteen. Mitä ihmettä Peltonen nyt sekoili? Aatto oli vasta huomenna. Tämä oli viimeinen tikki. Puhelinverkko oli myrskyn jäljiltä yhä nurin, mutta Karhulalla oli radiolähetin, jolla hän voisi ottaa yhteyden tutuihinsa paikallisella poliisiasemalla ja pyytää näitä kovistelukäynnille Peltosen luo. ”Joka leikkiin ryhtyy, se leikin kestäköön”, jupisi Karhula astellessaan sisään mökkiin.

Virkavallan kutsuminen oli nopeasti hoidettu. Karhula tallusti lähettimen luota keittiöön nauttimaan vahingonilon ja vallantunteen lisäksi kupposesta kuumaa kahvia. Keittiössä häntä odotti yllättäen vaimo, joka oli ilmeisesti kuunnellut radiokeskustelua. ”Kiitos”, tämä kuiskasi väsyneenä. ”Lasten parastahan minä vain ajattelen”, vastasi Karhula ja laski kätensä vaimonsa olkapäälle. Nainen kaivahti kuin sähköiskun saaneena, mutta rauhoittui sitten. Karhula pakotti ilmeensä katuvaksi. ”Kuule... Anna anteeksi se aamupäiväinen. Minä vähän hermostuin.”

Vaimo painoi silmänsä kiinni ja oli hetken aivan hiljaa. Lopulta hän vastasi vaisusti: ”Saat sinä anteeksi. Typerä riitahan tuo oli.” Karhulan suupielet kohosivat pieneen virneeseen ja vaimoa puristava käsi tiukensi otettaan. ”Mitenkäs me sanommekaan?”

Peltosen kierros keskeytyi pihalta kuuluvaan omituiseen ulinaan. Ääni muistutti lähinnä suden ulvontaa, mutta pikainen kurkkaus pihalle paljastikin kaksi karhua kävelemässä kohti ovea. Peltonen veti syvään henkeä ja kokosi hetken ajatuksiaan. Tällä kertaa hän oli valmistautunut.

Peltonen latasi kiväärinsä ja lähti kävelemään kohti ovea. Hoideltuaan nämä kaksi hän kävisi naapurissa puhdistamassa pesän. Pohjolan talvi oli pitkä, hän ja pentu tarvitsivat ruokaa. Itsevarma virne levisi Peltosen kasvoille hänen suunnatessaan aseensa kohti ovea, jota karhut jyskyttivät. Pentu uikutti nurkassa, sydän hakkasi rinnassa, mutta hän oli valmis.

Karhula makasi jo peiton alla kuullessaan poliisiauton sireenit. Pian niiden hiljennyttyä kuului kaksi pamausta, Peltosella ilmeisesti riitti raketteja ja röyhkeyttä. Saavatpahan kiinni itse teosta, Karhula hykerteli. Vieressä nukkuvaa vaimoa äänet eivät tuntuneet häiritsevän. Karhula katseli täydellistä rauhaa tämän kasvoilla ja silitti kevyesti poskea, jonka turvotus oli jo laskenut aamupäivästä. Näin kaunis ja kuuliainen vaimo oli todellinen siunaus.

Karhula painoi vielä sukon naisen otsalle ja laski sitten päänsä tyyneen. Etuoven narahtaessa hiljaa auki hän oli jo syvässä unessa.

Mitä sitä lomalla tekisikään?

Kaksi viikkoa pelkkää jouluruoan kittaamista ja käärepaperien siivoamista. Etkö tiedä mitä tehdä lomalla, kun koulutyötäkään eivät paina päälle? Tässä joulun jälkeiseen huumaan ja uuden vuoden loistokkaaseen korkkaamiseen hieman ehdotuksia, jotka sopivat jopa opiskelijan tiukkaan budjettiin!

VEERA VAINE, RIINA VAINE, PETTERI LEHTI, JANINA JUUVINMAA

Christmas Jazz

29.12. klo 17:00-18:30

Tämä konsertti on niille, jotka eivät ole vielä täyttäneet vuoden joulumusiikkikiintiöitään. Mariah Hortans & M Sandberg Duo esittää omat jazz-versionsa jouluklassikoista. Duon esittämä vocal jazz on melko rauhallista eivätkä sovitukset eroa alkuperäisistä kappaleista paljoakaan. Mathias Sandbergin kitarasäestys tuo hieman jazzin piirteitä Mariahin kauniin laulun taustalle. Mariah laulaa kappaleita suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi. Duo on tehnyt Suomessa useita menestyksekkäitä kiertueita, ja vuonna 2011 he julkaisivat joululevynsä Another Jazzy Christmas. Jos kiinnostuit konsertista, kannattaa käydä kuuntelemassa duon musiikkia Spotifysta. Tietoja konsertista löydät sivulta www.helsinginseurakunnat.fi/uutisetjatapahtumat/tapahtumat/christmasjazz_34697.html.stx.

Lux Helsinki 2017 - Valofestivaali

5.-9.1.2017

Torstaista maanantaihin järjestettävillä Lux-valofestivaaleilla Helsingin keskusta muuttuu valotaiteen näyttämöksi. Taiteilijat ovat niin kotimaasta kuin muualta maailmasta. Tapahtuma on vuoden pimeimpänä aikana, ja kadut valaisevat teokset ovat nähtävissä Luxin jokaisena päivänä klo 17-22 illan hämäryyden suojissa. Aktiivinen kaupunkiliikkuja tuskin pystyy itseään näiltä välttämään, sillä teokset ovat ripoteltuina ympäri ydinkeskustan kulkureittejä. Niiden ihaileminen on täysin ilmaista. Lisäksi Kaapelitehtaalla on nähtävissä valotaiteen oma näyttely Lux In 1.-10.1. Merikaapelihallissa. Lisätietoa tapahtumasta löydät Lux Helsingin virallisilta tapahtumasivuilta: <http://www.luxhelsinki.fi/>.

Lux Helsingin taideteoksia on tapahtuman aikana nähtävissä Helsingin keskustassa. Tarkemmat reittiohjeet teosten sijainneista löytyvät Luxin nettisivuilta.

Leffamaraton

Oiva vaihtoehto tylsyyden torjumiselle on järjestää leffamaraton. Haali kokoon mukava ystäväporukka tai sulkeudu omaan fantasiamaailmaasi ja valitse liuta erilaisia leffoja katsottavaksi. Ryhmässä voitte esimerkiksi katsoa toistenne listoilta ne elokuvat, jotka olette aina halunneet nähdä mutta katsominen on aina jäänyt haluamisen tasolle. Älkää unohtako leffaherkkuja, sillä pieni napostelu ei tee enää suurta vaikutusta jouluruoan jälkeen. Jos olet ystäväporukkasi kanssa jo kokenut maratoonari elokuvien katselussa, voitte tykittää putkeen hyvän tv-sarjan tuotantokausia. Tällaisen maratonlöhöilyn jälkeen on suositeltavaa pitää pieni tauko television tuijotuksesta. Ehkä innostut käymään ulkona tai siivoamaan. Toisaalta saatat myös tarvita omaa henkilökohtaista tilaasi monien tuntien yhteisen sohvan jakamisen jälkeen.

Suomi 100 -juhlavuoden avajaiset

31.12.2016

Tätä on odotettu! Nyt on aika juhlia 100-vuotiaasta itsenäistä Suomea. Helsingin keskustassa järjestetään juhlavuoden kunniaksi erilaista ohjelmaa kaikenikäisille osanottajille. Tapahtumiin lukeutuvat muun muuassa valoteos, museokierroksia, yhteislaulua ja luistelua. Avajaispäivä huipentuu Kansalaistorilla järjestettävään ilmaiskonserttiin. Paikan päällä saa nauttia useiden suomalaisten eturivin artistien musisoinnista kello 21 lähtien. Ilta ei lopu vielä tähän, sillä vuoden vaihtuessa taivaan valtaa ilotulitus. Ja vaikka et pääsisikään paikan päälle katsomaan, älä huoli: Yle televisioi juhlan suorana lähetyksenä klo 22-01. Lisäinfoa päivän ohjelmasta ja tapahtumapaikoista löydät tapahtuman virallisilta sivuilta <http://suomifinland100.fi/avajaiset/>.

Rogue One: A Star Wars Story

Kauan aikaa sitten kaukaisessa galaksissa vuonna 2015 Disney julkaisi jatko-osan tunnetulle Star Wars -elokuvasarjalle. Star Wars: The Force Awakens oli suuri menestys. Saagaan on tulossa vielä kaksi jatko-osaa, joista seuraava näkee päivänvalon joulukuussa vuonna 2017. Jos et kuitenkaan malta millään odottaa siihen asti, niin älä huoli: Disney on ottanut sinutkin huomioon. Star Wars -universumiin sijoittuva Rogue One tuli elokuva-teattereihin 14.12. Elokuva täyttää kolmannen ja neljännen episodin välisen aukon. Rogue One myös tuo Disneylle jatkuvan rahavirran Star Warsin kustannuksella. Tätä elokuvaa ei kannata jättää välistä! Voit lukea lisää elokuvasta osoitteesta <http://www.finnkino.fi/Event/301940/>.

Aikakone-näyttely Helsingin kaupunginmuseossa

Kiinnostaako historia? Mietitkö, miltä Helsinki mahtoi näyttää sata vuotta sitten? Jos vastasit kysymyksiin kyllä, Aikamatka-näyttely Helsingin kaupunginmuseossa voisi olla sinun juttusi. Näyttelyssä matkustetaan ajassa taaksepäin Helsingin kaduille 1900-luvun alkupuolelle ja piipahdetaan myös 1960–80-luvulla. Näyttely on koottu Signe Branderin ottamista, sadan vuoden takaisista valokuvista. Elämysmatka ajassa taaksepäin ei jää vain valokuvien varaan, sillä näyttelyssä on hyödynnetty myös animaatiota, ääntä sekä 3D-virtuaalitekniologiaa. Näyttely on täysin ilmainen kulttuurielämys. Tarkemmat tiedot sekä museon aukioloajat löydät osoitteesta <http://www.helsinginkaupunginmuseo.fi/nayttelyt/aikakone/>.

Elokuviin meneminen suoraan koulustamme on erityisen helppoa. Lähin elokuvateatteri Tennispalatsi sijaitsee noin 600 m päästä Ressusta.

Do-it-yourself gifts

Christmas time is coming up, and there is always a question of what to get for people who already have everything. A self-made gift is a way to show that you care and not even as hard to make as you think. Follow these simple steps to create gifts guaranteed to cheer your loved ones up!

HETTI HOTINEN & KITTY ZHENG

Animal coffee cozies

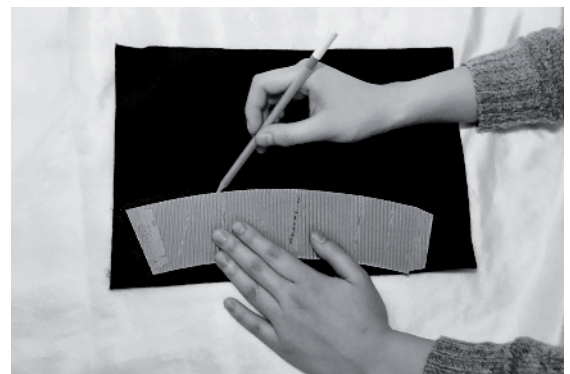
Materials: coffee cozy, felt, buttons, yarn, glue, pencil, scissors.

Step 1. Detach the coffee cozy to make it flat, then outline the shape of the cozy to the felt with a pen. For an animal coffee cozy, also trace ears.

Step 2. Cut the felt along the outline.

Step 3. Decorate! Be creative! Some examples are cat, bear, fox, reindeer and Santa.

Step 4. Glue or sew the ends of the cozy together. You can also attach the ends together using a button.

Tassel reflectors

Materials: 10cm x 30cm strip of reflecting fabric, scissors, pencil, glue (or super glue), keyring, ruler.

Step 1. Mark the lines on the flip-side of the reflector fabric according to the measurements shown in the photo below.

Step 2. Cut the leftmost pieces out using scissors. For the big piece, cut the fringes up to the line above.

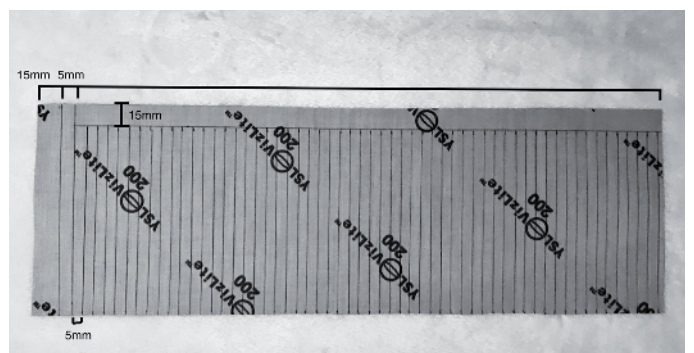
Step 3. Cut the thinner piece in half and glue the ends together, reflector side up.

Step 4. Glue the thin piece loop-side up to the inside end of the large reflector piece.

Step 5. Fold over and start rolling up the tassel, securing the roll with glue along the top edge.

Step 6. Glue and roll the thicker piece you cut out earlier along the top edge of the tassel.

Step 7. Attach the keyring to the reflector once the glue has dried.

THE 10 DO'S AND DON'TS OF YLPPÄRIT

Ensi helmi-maaliskuussa on jälleen kerran tiedossa monen ressun pahin painajainen: ylioppilaskirjoitukset. Kaikkietävinä abeina osaamme nyt antaa pienen listan neuvoja kolkon hiljaiseen kirjoitussaliin astuville. Laudaturin saamiseen ei näet välttämättä riitä ankara opiskelu, vaan hyvään suoritukseen vaikuttaa myös itse koepäivään (ja sen jälkeiseen aikaan) liittyviä seikkoja... ANNI LAURINEN, EMMA SIRÉN

1. Älä unohda eväitä

Oli kyseessä sitten rekkalastillinen suklaata tai pussillinen omenoita, eväiden unohtaminen on pahin – ja kenties viimeinen – teko mitä ylppäreiden aikana voi itselleen tehdä, heti liiallisen valvomisen ja lukemisen välttelyn jälkeen. Toki koulu tarjoaa pientä purtavaa, mutta karjalanpiirakka ja pillimehu eivät riitä kuuden tunnin kokeeseen. Yritä myös panna oikeiden eväiden valintaan: laktoosi-intolerantikon ei välttämättä kannata tuoda saliin mansikkapirtelöitä, sillä se saattaa aiheuttaa pientä tuskanhikeä muille kirjoittajille. Samoin sipsipussien rapina tai pizzan jumalainen tuoksu häiritsevät kanss kirjoittajia.

2. Ole ajoissa paikalla

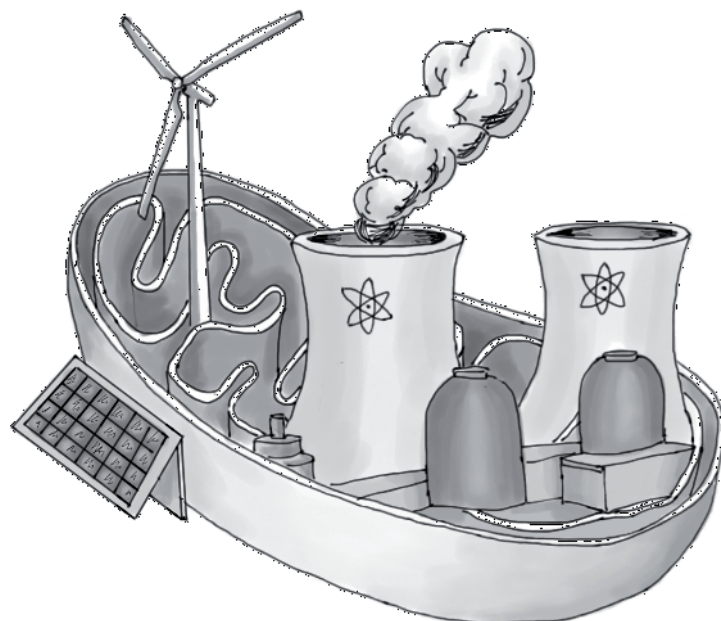
Kunnioitathan kanssaressuja ja saavut sovittuun aikaan saliin, mieluiten heti nimenhuudon aikana. Kaikkien matimyohäisten saapumista saliin paheksutaan. Varmista herätyskellon paristot ja käytä VR:n kalustoa omalla riskilläsi! Jos olet epävarma, palkkaa perheenjäsenesi tai vaikka pappi suoamaan sinulle herätyksen.

3. Älä sairastu

Tuntuuko ääni käheältä? Entä näyttääkö mittari sadatta Fahrenheitia? Ei hyvä merkki. YTL ei pidä kokelaiden sairastelusta. Kokeen arvostelu on tiukka, oli kirjoittajaruukan vaivana koepäivänä sitten nuhakuume tai rutto. Sairauden yllättäessä onkin hyvä hakea lääkärintodistus, jolla YTL suostuu hieman antamaan armoa. Ehkä. (Ainakin pienen oksennusämpäriin voit halutessasi saada.)

4. Muista näyttää koko osaamisesi

Ylioppilaskoe on kuin työhaastattelu: vaatimattomuus ei kannata. Tämä ei tarkoita sitä, että kannattaisi nousta kokeen aikana seisomaan ja esitellä upeaa tietämystään huutamalla "MITOCHONDRIA IS THE POWERHOUSE OF THE CELL". Vaikka emme itse ole kokeilleet kyseistä toimintatapaa käytännössä, olemme kuulleet huhuja, että YTL ei pidä siitä. Itse asiassa se saattaa jopa hylätä kokeesi :(Mölyt on siis pidettävä mahassa ja kaikki tieto saatava paperille. Hienostelijan mainetta ei turhaan kannata pelätä! Etenkin äidinkielen esseekokeessa kannattaa esittää aiheen asi-

antuntijaa, vaikka ei oikeasti tietäisi aiheesta mitään. Reaaliaineiden kokeissa tulee lisäksi selvinkin itsestäänselvyys olla koepaperilla, mikäli täysiä pisteitä halajaa.

5. Arvioi tietämäsi perusteella, mitä YTL haluaa

Moni rohkea ressu tutkii heti ylioppilaskokeen jälkeen YTL:n ja Ylen nettisivuilla julkaistavat hyvän vastauksen piirteet tarkasti läpi. Kokeen aikana ei kuitenkaan kannata harjoittaa ennustajantaitoja ja hypätä ajassa eteenpäin katsomaan valmiita mallivastauksia – tämä on yksi niistä lukuisista asioista, joista YTL ei jostain syystä pidä. Erään urbaanilegendaan mukaan kokelas oli menettänyt ruotsin kirjoitelmansa pisteistä lautakunnassa 30, sillä hänen tekstinsä oli ”liian luonteava” (natiivitasoista). Toisten kokelaiden hulppeita vastauksia ei myöskään ole suositeltavaa kurkkia, sillä YTL saattaa ikävä kyllä loukkaantua myös siitä ja hylätä kaikki tutkintokerran kokeesi. Sen sijaan kannattaa pohtia tarkasti omilla aivoillaan, mitä kysymykseen toivotaan vastattavan, sillä juuri niitä asioita tulisi myös sinun vastauspaperiltasi löytyä. (Ethän myöskään viljele löytyä-sanaa ylen määrin!)

6. Käy vessassa

Ylppäreissä ei ole mitenkään kiellettyä käydä vessassa. Pieni kävely ja toki myös tarpeiden helpottaminen rentouttavat oloa. Myös opettajat tulevat mielellään saattamaan oppilaita vessaan, jotkut erityisen kernaasti... Ethän kuitenkaan vietä vesiklosetissa turhaan aikaa, sillä koppien määrä on rajattu ja kokelaita on paljon!

7. Harkitse ajankäyttösi huolella

Laskimella leikkiminen on kivaa, mutta sen voi säästää johonkin muuhun ajankohtaan kuin ylioppilaskirjoituksiin. Jotkut toki saavat kokeensa valmiiksi jo ennen koeajan päättymistä, ja kokelaathan vapautuvat halutessaan vaikka shoppailemaan Stockmannille jo kolmen lyhyen tunnin jälkeen. Kannattaa kuitenkin hioa vastauksensa kunnolla, jos maagiset L ja E siintävät unelmien horisontissa. Erityisesti reaaliaineiden kokeessa kirjoitettavaa saattaa myös olla

niin paljon, että käsi huutaa hoosiannaa jo muutaman tunnin jälkeen... Urakka kannattaa siis aloittaa jähkailematta mahdollisimman pian.

8. Älä järjestä bileitä

Tyynysota, alkoholi ja musiikki kuulostavat houkuttelevalta vapaa-ajan vietteeltä, mutta ne eivät kuitenkaan sovi juhlasaliin. Vaikka pulpeteista ja konseptipapereista saakin hienosti aikaan esimerkiksi upean linnoituksen, toiset haluavat kenties keskittyä siihen olennaiseen eli kokeeseen. Älä myöskään rakenna pulpeteista barrikadeja ja aloita vallankumousta, oli koe kuinka vaikea tahansa (ja vaikka olisit kuinka innostunut kommunismista).

9. Älä masennu

On erittäin todennäköistä, että ohjeitamme noudattava ja ahkerasti opiskellut ressu saa ainakin omalla tasollaan hyviä arvosanoja. Ehkäpä sensorikin manailee mielessään suorituksesi mahtavuutta: ”Taas näitä Helsingin hyviä vastauksiaaaa...” Mikäli ylppärit eivät kuitenkaan kaikesta yrittämisestä huolimatta mene niin hyvin kuin olisit toivonut, ei kannata lannistua huonoista arvosanoista. *YTL ei määrittele ihmisarvoasi.* Tehtävät eivät läheskään aina mittaa osaamista optimaalisesti, ja arvostelukin voi tuntua käsittämättömältä: ”Siis mistä noita pisteitä oikein lähti?” Ressut ovat varsin älykkäitä ihmisiä, sanoo YTL mitä sanoo. Sitä paitsi oikeaa elämääkin on (kuulemma) oikein kiva pitää opiskelujen ohella yllä.

10. ÄLÄ SYNNYTÄ!

Tämän neuvon meille antoi eräs englanninopettaja, ja se on ehdottoman tärkeä. Mitä ikinä ylppäreissä teetkään, älä missään nimessä ala synnyttää! Seuraukset voivat olla ennennäkemättömät... Ja ennen kuin kysyt – ei, YTL ei myönnä lisäaikaa tuoreelle äidille. Lienee sanomattakin selvää, että raskauden ja kirjoitusten aiheuttamien paineiden yhdistäminen äityy terveysriskiksi, eikä kukaan ole vielä kokeellisesti tutkinut, tulkitsisiko YTL vastasyntyneen huudot vilppiyritykseksi.

MOCHA MADNESS

If Finland is the land of one hundred thousand lakes, then Helsinki is the land of one hundred thousand coffee shops. Stuck in a sea of cappuccinos, espressos and mochas we wanted to find the best of the best. Since we can't go around tasting every item on the menu, we decided to narrow it down to a staple: the mocha. **LOTTA RUHA, NICOLE BURG, OONA KAUPPI**

* This is our scale: 1 to 5, 5 being perfection in that category and any number less being unsatisfactory (either too little or too much).

Espresso House BELGIAN MOCHA LATTE

Price: 4.90 € Small
5.40 € Big

Coffee content: 3/5

Chocolatiness: 4/5

Texture: 5/5

Sweetness: 4/5

Presentation: 5/5

= 21/25

- ! Lotta: "I really enjoyed the extra chocolate pieces on top. Also nice and creamy!"
- ! Nicole: "It tastes like real chocolate!!"
- ! Oona: "Perfect if you need something extra special!"

Starbucks CAFFÈ MOCHA

Price: 5.20 € / 6.50 €
5.80 € = 15/25

Coffee content: 5/5

Chocolatiness: 2/5

Texture: 2/5

Sweetness: 4/5

Presentation: 2/5

- ! Lotta: "Basically machine cocoa coffee..."
- ! Nicole: "Tastes like the instant coffee you make when you're late in the morning."
- ! Oona: "Interesting. Seems they forgot the chocolate."

Picnic

CAFFÈ MOCHA
 .....
 Price: 3.90 € = 17/25
 Coffee content: 5/5
 Chocolatiness: 1/5
 Texture: 4/5
 Sweetness: 4/5
 Presentation: 3/5

Lotta: "Feels like drinking a lovely cloud."
 Nicole: "TOO MUCH FOAM!"
 Oona: "Pretty sweet but otherwise good for the price!"

Robert's Coffee

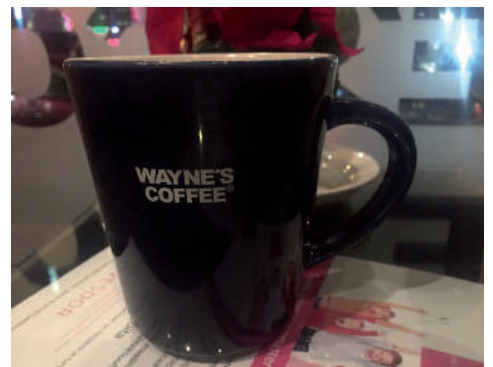
ROBERT'S MOCHA
 .....
 Price: 4.80 € = 21/25
 Coffee content: 4/5
 Chocolatiness: 3/5
 Texture: 4/5
 Sweetness: 5/5
 Presentation: 5/5

Lotta: "This mocha is a hug-in-a-mug!"
 Nicole: "It just goes down too fast!!"
 Oona: "The cream was incredible but would have liked more chocolate."

Wayne's Coffee

CAFFÈ MOCHA
 .....
 Price: 4.00 € Small = 10/25
 4.50 € Big
 Coffee content: 3/5
 Chocolatiness: 2/5
 Texture: 2/5
 Sweetness: 2/5
 Presentation: 1/5

Lotta: "Coffee was sweet, aftertaste wasn't"
 Nicole: "The coffee tastes burnt and it burnt me..."
 Oona: "Plain gross. Tastes like sweat."
 Quest star Alex: "I like it hot during winter. That's the only redeeming feature."

So next time you're looking for a mocha in the city on a cold winter day, remember to pull out this guide! Enjoy ☺

Dr. Strange

Dr. Strange. Not Mr. Strange, nor Stephen or even Master Strange. I mean the Master title is wicked, but Dr. Strange is the main character's (Benedict Cumberbatch) preference. The name itself implies that he is a doctor, a proud, arrogant yet strange doctor! And he is the new addition to the Marvel team. Cumberbatch plays a refreshing, rhapsodizing and a *recherché* superhero, and throughout the film his development in character, his boldness, his determination and talent is evident; instigating a wider range of powers in the Marvel industry. The type of powers that he learns is subserviently attractive, but extremely sophisticated and yes, slightly difficult to accept for the audience. However, it means that Marvel, instead of moving in a pendulum with so-called realistic superheroes, has decided to stride forward and take some risks.

Scott Derrickson, the director, makes quite a comeback after years of lacklustre horror movies; *Sinister 2*, remake of the *Poltergeist* and *Deliver Us from Evil*. After watching Dr. Strange, I was surprised that he didn't have any experience in this field of comic-based movies. But Derrickson delivers this movie with excellence showing great adaptability and creativity. The main success, however, is due to the casting: Tilda Swinton plays the role of an immortal sorcerer entitled as "The Ancient One" with a bald head (so 10 points for doing that). I still couldn't break her down, but she resembles Laurence Fishburne's character as Morpheus in the *Matrix*. Whereas Chiwetel Ejiofor, Oscar award-winner for *12 Years a Slave*, joins this movie as Baron Mordo. He is the mentor and later side-kick of Dr. Strange. In addition, the director did a clever job of luring in Rachel McAdams; she is the sweet, sympathetic and concerning doctor as Christine Palmer. These actors blend in well and make the story as well as the message behind the film more compelling.

The plot is quite simple. Neurosurgeon Dr. Strange half-paralyses both of his hands in a car accident. This leaves him sullied and mentally ostracized from his colleagues. His stubbornness and quest to heal his hands displays his selfishness causing him to have a rift over Christine, but takes him to the land of Himalayas, Nepal. In Kamar-Taj, a fortress, he attempts to redeem himself under the Ancient One by letting go of his ego and science-based methodologies, discovering the mystic, supernatural world that is essentially beyond our fundamental senses. From here onwards, Derrickson immensely employs CGI [probably the use of CGI is as much as Marvel used it for *The Guardians of the Galaxy*] as the audience is exposed to magical stuff: teleporting through a ring, moving buildings and roads to fight enemies (#*Inceptionesque* with a touch of *Matrix*) and time-travel that is a combination of Tom Cruise's *Edge of Tomorrow* and J.K. Rowling's *Harry Potter*. Dr. Strange encounters the nefarious Kaecilius (Mads

Mikkelsen), a former student of Kamar-Taj willing to gain immortality by getting Dormammu, the ever-powerful of the Dark Dimension, to capture the Earth.

Dr. Strange's time in Kamar-Taj changes his sole faith in science and alternately questions whether there is something much more than observations and experiments that prove our existence in the world. The message however slowly subsides within the direction, CGI and character development. But Marvel sets a high standard for its rivalry with DC; establishing the role of Dr. Strange in the Marvel squad. I would recommend it especially if you are a Marvel fan or critic. It's also a worthwhile movie for philosophers (#tokpeople) and quite everyone as we often acquiesce the knowledge behind science. The movie offers captivating scenes, appealing costumes and an excellent moustache by Benedict Cumberbatch, so a good way to celebrate November!

**Starring: Benedict Cumberbatch,
Tilda Swinton, Chiwetel Ejiofor,
Rachel McAdams, Mads Mikkelsen**
Director: Scott Derrickson
Production company: Marvel Studios

Fantastic Beasts and Where to Find Them

Calm down, *Harry Potter* fans! You don't get to witness your favorite villain, Voldemort, or the professor of Hogwarts, Dumbledore, in this movie. But you do get to make new heroes. Almost like the *Hobbit* series was a prequel to *The Lord of the Rings*, *Fantastic Beasts and Where to Find Them* is set before the time of Harry and the Dark Lord. To be even precise, the setting of the movie is in 1926 in New York. Surprisingly, J.K. Rowling published the novel of this movie between the *Harry Potter* novels of *The Goblet of Fire* and *The Order of the Phoenix*, in 2001. David Yates does an extremely good job in terms of direction, cinematography and introducing new elements and creatures to the magical world that Rowling creates for us.

For instance, the character of Grindelwald, who we previously knew as one of the greatest wizards on Earth and a rival of Dumbledore, is introduced. It's the daily news (Daily Prophet) that sets the tone for him going missing and his finale at the very end is quite uncalled for, but I won't spoil it for you. Meanwhile, Newt Scamander (Eddie Redmayne), an expelled student from Hogwarts, but adored by Dumbledore, travels to New York with a suspicious suitcase of fantastic beasts. The purpose of his trip is to buy new equipment for the creatures in the box. The suitcase reminds me of the tent in *Harry Potter and the Goblet of Fire*; small and normal yet spacious and awesome. In New York, Newt stumbles upon the Magical Congress of the United States of America through Tina Goldstein, an Auror (Katherine Wilson) and in little time they make a formidable partnership on their quest of finding some of the

creatures that escape, keeping the truth from the Muggles and overcoming new obstacles.

My favourite character is the corpulent baker, Jacob Kowalski (Dan Fogler) who gets trapped in between the magical mess. However, he is lucky in confronting what no other Muggle would ever see before; magic. And Yates smartly employs him as a character whom the audience uses to experience the American magical part of the Earth. The balance between humour, adventure and fantasy is crucial and Jacob plays a pivotal role in this. Fine Frenzy plays the sister of Tina and the beauty of her falling for the fat man is funny but cherishing at the same time.

Watch out for the vocabulary here: I say that they made it slightly confusing, but hey, cultural variations! No-maj for Muggles [I was bewildered, how original is this?], MACUSA the acronym for the wizard association, Obscurial for the dark force created when a child suppresses their magic and Obliviate for removing the memory of someone for a definite period (this one should be familiar, #bighint about the movie). I was surprised to see not once 'Avada Kedavra' used here.

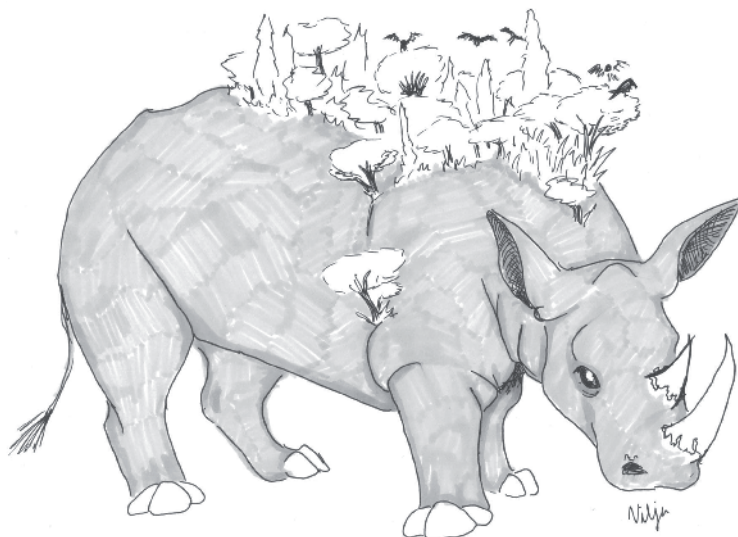
The movie picks up pace and once it does it is thrilling, captivating and entertaining. Yes, it has lost some of its original touches from the *Harry Potter* series, but where that was post-modern, this is the renaissance period of the magical world. Expect more to the point scenes; wands flashing instead of swishing, rough encounters, and the astounding appearance of Colin Farrell as the director for MACUSA. Creativity is an element that drives the movie.

It's a must-watch if you are a *Harry Potter* fan, otherwise you guys can think about it, but I would recommend it. In less than a month of its release, the movie has made \$500 million. Figures say something!

AREEB QUADIR

Director: David Yates
Writer: J.K. Rowling
Starring: Eddie Redmayne,
Katherine Wilson, Colin Farrell,
Ezra Miller, Dan Fogler, Fine
Frenzy

Illustrations: Vilja Vidgren

Nottingham

A group of adventurous Ressu students traveled to England in the beginning of November. Here are some of our memories from that wonderful trip. OONA KAUPPI & LOTTA RUHA

When our bus that came from Manchester airport turned the corner, we were faced with the hideous Bilborough College Sixth Form. But you know what they say, “Don’t Judge a Book by its Cover”, and it was true that although the building was very different from Ressu, it was quite nice on the inside. It was colorful and new, with a cafe in front as well as an amazing library and art room. One of the most prominent differences that we noticed were that the students of Bilborough college need to wear lanyards at all times or they will be forced to wear a lanyard of shame, which is bright orange and thus very shameful. The English students were very fun to be around and very welcoming, even after witnessing us fresh from a four-hour flight and two-hour bus ride.

“Nottunum” City Center, Clumber St. (aka shopping street): Realistically where we spent most of our free time and all of our money.

A prisoner of the Galleries of Justice. The Galleries of Justice is a museum about the prison that previously resided in

the building. Overall, it was an eerie and fascinating tour: we went through the stages of being arrested (sentence, imprisonment, and execution) including all of us being thrown into a cell by “Matron”, but all in good humor of course. Next vacation location: transportation to Sunny Australia, a sentence for stealing a cow.

York Minster, York and a very British telephone booth. Our day at York began with a clear sky and a tour of the beautifully imposing gothic cathedral of York. The sun shone beautifully through the complex stain glass windows as we wandered around the Minster, admiring its elaborate carvings and graceful architecture. We then climbed about a million steps to get to top of one of the towers, where the view was absolutely amazing and the air absolutely freezing cold. Unfortunately all the pictures we took there were ones with us holding our scarves and trying to stay upright while the wind blew in our faces and whipped our hair around.

Shambles St., York ft. furry thing. As we walked down the charmingly narrow street, bordered by a jumble of low,

bulky houses that leaned into each other and into the street, we encountered little tea shops and fudge stores as well as cute toy shops and intriguing bookstores. Shambles was buzzing with business and the tinkle of shop bells and we couldn't help but feel that we were in real-world Diagon Alley. The day was getting gray but the lights in the stores were inviting and we ended up stopping at one of the tea rooms for an Afternoon Tea (the epitome of British).

Wollaton House, once a noble family's house now a natural history museum with an extensive taxidermy collection. Main attraction: George the Gorilla.

Our Guy Fawkes burning during afternoon at the small but mighty church of St. Martin's. Guy Fawkes is a very well known figure in English culture. He's known for being one of the men who planned to blow up the parliament in 1605 but was caught before he could put it into effect. What happened next is typical of the time and seemed to be a recurring theme in the UK: he was burned at the stake (though leaving out the more morbid and graphic details of the Elizabethan execution ways). His death is celebrated every year on November 5th, Bonfire night, when makeshift Guys are made out of old clothes, newspaper and rubber bands by overjoyed children (the more realistic, the more horrifyingly questionable the burning!) and put into a bonfire. There are fireworks too to symbolize the gunpowder. We were the kids who made the Guys at St. Martin's and put them unceremoniously, though a bit tearfully into lit garbage cans. Surprisingly enough, it's a fun holiday.

On "Mundeh", volunteering at Hope, Beeston. It was a food bank where we helped by packing and weighing canned and packed food. It was definitely more fun than it sounds.

The breathtaking view of Wollaton Park from the stands of Wollaton Hall reminded us of the beautiful British countryside. Although most of the central Nottingham area is made of the city centre and suburbs with identically coloured houses, we found a small piece of paradise looking like a setting from a Jane Austen novel.

With da Hood (in front of the Robin Hood monument of Nottingham). Just look at all those smiling faces. The legend of Robin Hood is that he lived in the Sherwood Forest which used to belong to the county of Nottinghamshire. This is the reason you see Robin Hood everywhere you turn in this city as the hero is close to the people's hearts.

Thank you to our wonderful accompanying teachers, Jukka Hatakka and Sanna Suomalainen, who sacrificed their time to come with us to England.

Photo credits to Rauno Naves, Anna Voutilainen and Kati Eskelinen.

OPKH:n terveiset

Opiskelijakunnan hallitus haluaa toivottaa kaikille ressuille tasapuolisesti hyvää joululomaa. Palaamme yhdessä opintojemme ääreen ensi vuoden puolella, mikä tietää meille monille sutattuja päivämäärämerkintöjä ja nostalgisia muistoja vuoden 2016 tapahtumista. Koulumme uusimmalle ikäluokalle vuosi on varmasti ollut erityisen muistorikas. Tämä oli se vuosi, kun opiskelut Ressun lukiossa alkoivat ja kun kasvettiin osaksi kouluyhteisöä. Vuosi 2017 on taas kansakunnallemme erityisen merkittävä, sillä juhlistamme silloin satavuotista Suomea. Tämän juhlavuoden teema on yhdessä oleminen ja tekeminen, ja siihen me haluamme OPKH:n toiminnassa tarttua ensi vuonna entistä tiukemmin.

Yhdessä oleminen ei vaadi minkään erityisen tekemistä vaan yhteinen ajanviettäminen sekä toisten seurasta nauttiminen riittää. Yhdessä tekeminen kuitenkin lisää mahdollisuuksiamme yhdessä olemiseen. Jos jokainen kantaa kortensa kekoon esimerkiksi siivoamalla sotkunsu rakkaasta Kopistamme, on se kaikkien yhteisen edun mukaista. Yhdessä olemme enemmän. Olemme yhteisö, joka taistelee etujensa puolesta ja nauttii yhteisen työn tuloksista. Kun yhdessä ideoimme ja toteutamme, saamme paljon enemmän tehtyä kuin yksinään. Kaikki yksilöt eivät kuitenkaan viihdy tiiviissä ryhmissä. Koulumme sisällä jokaiseen vaikuttavat kuitenkin samat yhteiset normit sekä tilan sanelemat ehdot. Olemme näiden tekijöiden kautta yhteydessä toisiimme. Ressussa tämä yhteys on vahva: yhteisö on aina odottamassa yksilöitä. Haluamme asioiden säilyvän tällä mallilla. Olemme yhdessä, vaikka olisimme yksin.

Tulevaisuudessa hallituksemme haluaa panostaa entistä enemmän yhteistyöhön opiskelijakunnan kanssa. Osallistumista, ideoita ja palautetta: näitä kaikkia saa tuoda osaksi tapahtumiamme! Näin loppuun kiitokset kuitenkin koko opiskelijakunnalle parantuneesta yhteistyöstä sekä suuresta aktiivisuudesta tapahtumiin osallistumisessa. On ollut ilo olla teitä varten tekemässä ja teitä edustamassa. Nauttikaa lomasta!

Rakkaudella,

Oma opiskelijakunnan hallituksenne <3

"Ei kannata kuluttaa
aikaa piirtää
sille vihreetä kaulahuivia,
sinisiä housuja jne."

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

*Pärskeitä -
lehden joululahja
lukijoille: kolme
sivua Sanottua!*

"Mulle ehdotetaan yhtä
[langatonta] verkkoa, jonka nimi on
parisuhde. Pitäiskö huolestua?"

"Supistin tän koko roskan
nelosella."

Fysiikan opettaja: "Se on
hyvä huomio. Tämän takia en
ole matikan ope."

"Ne joihin ei vuorovaikuta,
pääsee pitkälle... Ei tosin liity
ihmisjuttuihin."

"Ai niin, me ollaan Resson
lukiossa. Mä aina unohdan,
että te ootte jo nyt eliittiä."

"Laskin ja taulukkokirjahan ovat
vapaaehtoisia apuvälineitä..."

"Siellä on sitten järkevä luku.
Tai sitten molemmat luvut
on huijausta."

Fysiikan ope: "Miksei tää [laite]
toimi?" Oppilas: "Töpseli ei
oo seinässä." Opettaja: "Se
helpottaa, kiitos."

"Näitä perversioita on itse
kullakin."

"Tonne, tonne, tonne..."
[dia vaihtuu] "Oho!"

"Mulla on ollut revolveri
Ahvenanmaalla mukana."

"Älä nyt yritä ladata sitä [tiedostoa
koneelle], kun sieltä kuitenkin paljastuu
jotain mun salaisia latauksia."

[students wondering what
the smell in a classroom
is] "Oh yeah... I have some
yeast down there. You can
really smell the yeast!"

"Eikö tää idea tullu melko
selväksi? Joo, ei tullu.
Täs olis yks juttu vielä..."

"Jos se on kivi ja se tippuu kuin kivi..."

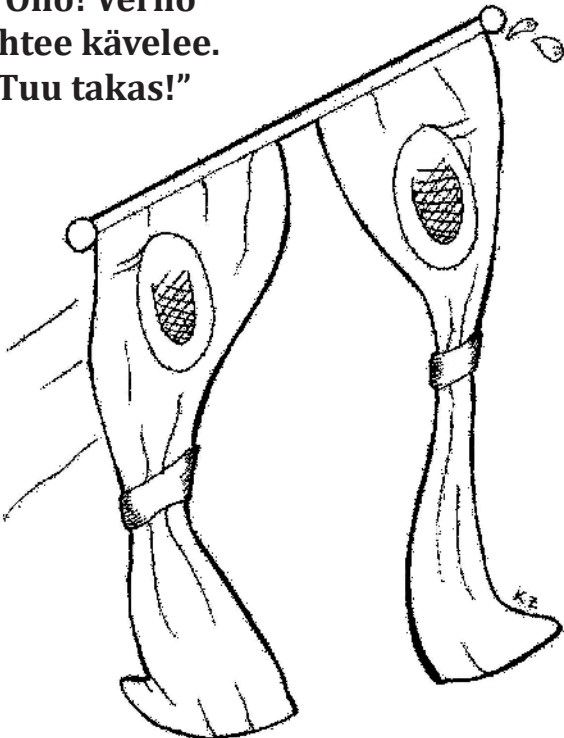
"Varokaa jokereita! Ihan
poskettomasti. Siihen ei kannata
koskea siihen jokeriin!"

"Jos kissa on kana, niin voiko
molemmille puolille tuoda derivaatat?"
[tauko] "Okei, kissa ei ole kana."

"Tuntuu niin uskomattomalta,
että meillä oli [tunti] eilen,
on tänään, on huomenna ja
maanantaina!"

"En mä osaa... Tai
osaan mä, mut te ette osaa."

**"Oho! Verho
lähtee kävelee.
Tuu takas!"**

Kuva: Kitty Zheng

"Siitä [auriongon
lähettämistä säteilystä]
täällä sitten nautitaan
tai ei nautita."

"Kun keskiarvo nousi,
skeittareiden määrä
laski."

[oppilas kysyy toista
opettajaa] Opettaja: "Joko se
on siellä [varastossa] tai ei
halua tulla nähdyks." [avaa
varaston oven]

"Marsissa voisi joku
liikkua, tuskin minä."

"Toi [kuva] on siis värjätty
jotta sitä olis kiva kattoo."

"Mennäänkö liian
nopeesti? Haluuteko
nauttii mun äänestä?
Koska määä
vooiiiin puuuuuuu
hiitaaammiin... Ei?
Okei."

[oppilas näyttää vihkoa]
Opettaja: "Aika niukat nää [muistiinpanot]?"
[toinen oppilas näyttää vihkoa]
Opettaja: "Onko teillä ranne kipeenä vai minkä
takia te...?"
Kolmas oppilas: "Mikset ite tee tätä?"
Opettaja: "Mä en jaksais tehdä tätä. Tää on niin
tylsä tehtävä."

”Jos joku kannattaa Manuu,
se saa nelosen.”

”It’s not just about your
boyfriends and big boobs and
butts.”

”Täs [radonannosta
kuvaavassa kartassa] on
tällaset poliittiset värit,
punainen on paha...”

”Jes! Kerrankin on
tehtävä, jota kukaan ei
osannut.”

”Kaupungin
säästöissä on se
hyvä puoli, että ei oo
kauheesti töitä.”

”Kaikki menee päin...
seinää!”

”Nyt miettikää tarkasti,
Suomen eliitti...”

”Mun käsikin jo heiluu, me ollaan
tasapainoreaktioissa.”

”Ei muuta kuin hiihtämään!”
[joku koputtaa oveen] ”Pysy
muualla!”

”Jos ette kuuntele, tää voi
jäädä kuulematta.”

”Ne [lukujonon termit] rupeis
varmaan tälle bongaa ylös ja
alas.”

”Kyl opettajii voi vähän kiusata.
Niil on huumorintajuu.”

”Saatte paljon säteilyä, jos
syötte paljon sieniä ja teillä
on joku kaveri, joka lähettää
poron kerran vuodessa – siis
syötäväksi.”

”Oi, kaikki tiesi! Te ootte niin
valmiita elämään... ja yo-
kirjoituksiin!”

”Osaatteko te
käyttää aivojanne?”

”Ihanaa matikkaa.
Arkijärki ei auta.”

”Siinä näette Suomen
ensimmäisen
facepalmin.”

[terveellinen musiikki
alkaa soida] ”Kappas,
rehtori sabotoi
meidän tuntia.”

[kääntää keskusradion
äännettömälle] ”Hupsis.”

”Tää kirjan
otsikointi on
huippu. Ääretön
äärettömyydessä...”

”Ehkä mä puhun vähän liikaa.
Kirjoitetaan enemmän.”

”Kohta mä tirvasen tota!” [lyö
ampiaista viivoittimella]

”Pystytään laskemaan – me
ei, mutta joku pystyy...”

”Mä en jaksa kinata, mä oon kipee!”

”Vaikka te ette uskokaan sitä,
niin tässäkin koulussa on ollut
spurguja.”

”Ei ne ylppäreissä niin
yksinkertaisia ole ne
yksinkertaisetkaan asiat.”

”Saa paremman
hinnan Jamerasta, kun on
kaarisulut.”

”No en mä sillä [monisteiden
tulostamisella] rupee rahaa
tekee. Ei vissiin oo laillista.”

”Sähköturvallisuus on huono näissä
itäksalalaisissa [imureissa].”

”Onks teit
huijattu? No on
teit huijattu.”

”Mä en oo koskaan antanu säälistä mitään...
Edes niitä säälipisteitä.”

”Ei sitä voi tajuta. Älä
hämmenny.”

”π on merkillinen, se esiintyy niin
monessa paikassa maailmassa.”

[taululla on kukkia ja
laskuja, pyyhkii laskut] ”Noi
kukat rauhottaa.”

**”Eihän kauniille
nelijalkaiselle voi sanoa
mitään vastaan.”**

”Suomen vankila on ihan
kuin kylpylä.”

”Ilahduttava älynväläys
kirjoittajalta. Jossakin on
vielä älyllistä elämää.”

Kuva: Sofia Sokolowski

"Sanokaa jos tekin haluatte olla äänessä. Mä nimittäin tykkään puhua."

"Ehkä opin kirjoittamaan ennen kuin jään eläkkeelle. Epäilen."

"Jos haluatte katsoa venäläistä propagandaa, niin voitte tehdä sen omalla ajalla. Toki voitte sen tehdä."

"Saatana saapuu siis ensin..."

[pitkän matematiikan 7-kurssilla] "6 banaania ja 12 päärynää jaetaan 3 pojan kesken. Mitä tulee?"

"Vetoan suurimpaan auktoriteettiin, joka minulla on, eli Newtoniin."

"Barbie, what a vicious girl. Barbie is a vicious lady... And Ken's not any better; he's just a slave to her anyway... Barbie... Mad Barbie takes over the World! Ah... Barbie..."

"Saatte fiilistellä kotonakin niitä kuuntelunauhoja."

"Sinne laitetaan... Pikku µ."

"Ekasta kuvasta kävi ilmi, että 'Aha! Näin helppoa se on!' Mutta ei..."

"Meinasin sanoa 'kierouteni' mutta ei, osaamiseni ansiosta."

"Nyt palataan opettajaorientoituneeseen opetukseen. Mä selitän ja te pidätte turpanne kiinni."

Oppilas: "Se löytyy sivulta 24."
Opettaja: [mutisee katkerana]
"Ei mulla oo tommosta sivua..."

"En mä ole salakuljettanut mitään!"

"Kolme potenssiin kolme... Kolme potenssiin kolme... Kolme potenssiin kolme... Kolme potenssiin kolme... Onks kukaan kattonu kirjan takaa tätä vastausta?"

"Älkää avatko hampailla pulloja!"

"Nyt joku tähän asti hiljaa ollut voisi rohkaistua sanomaan pilkun paikan."

"Ei ehkä mennyt ihan perille toi pling pling."

"Kyllähä hemmetti jokainen juuri on aidosti kasvava!"

"Missäs se vety nyt on?"

"Nyt näyttää tulevan jotain rumaa."

"Opettajat on huonoja lukemaan oppikirjoja. Ei tuu katotuks, mitä siellä on."

"Täs on 12 vuotta aikaa loikata digiaikaan – sen jälkeen hautaan."

"Tällaisia [virheellisiä virkerakenteita] kun lukee esseistä koko yön, se on varma tapa päästä hoitoon."

"Jotkut lukee Iltalehteä töissä, mä osittaisintegroin."

"Marx nimeltään, Karl Marx, ystävien kesken pelkkä Marx..."

"Nyt saatte miettiä hetken päissänne."

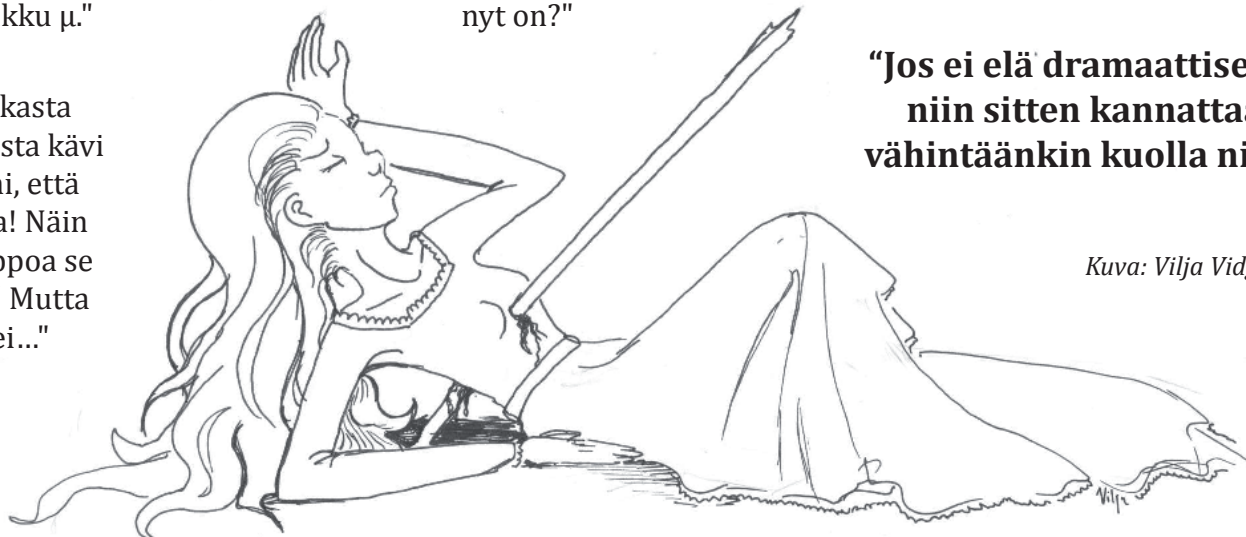
"Vaikuttaa pervalta... Pakko kuunnella!"

"Teidän kaikkien välillä vallitsee voima, mutta jos tunnette vetoa jotakuta kohtaan, on kyse muusta kuin gravitaatiosta. Mutta se menee jo kemiaksi. Ah, luulen ma, et täss' on muutakin kun gravitaatiota..."

"Joku voisi luulla, että oon SAK:n kätyri."

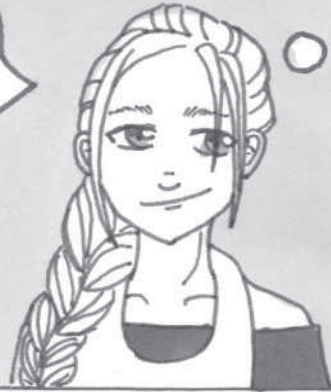
"Jos ei elä dramaattisesti, niin sitten kannattaa vähintäänkin kuolla niin."

Kuva: Vilja Vidgren

HOLIDAY Mood

Finally no more deadlines, exams, lab reports.. Just time for chilling

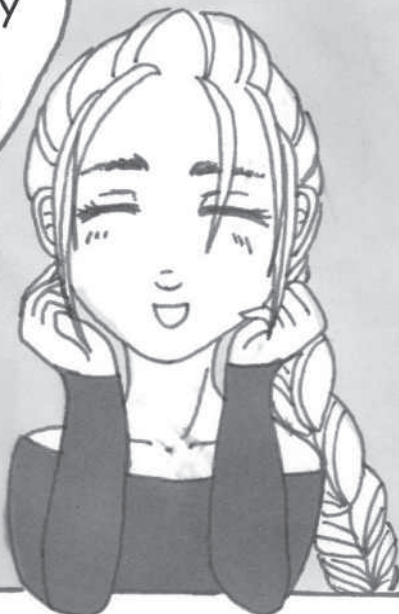
So I guess there's nothing left but to start

Almost done

Awe they are perfect!

$\sqrt{a + x^2}$
 $\alpha - \sin$
 $\beta N_A \gamma \frac{b}{c}$
 $Q = mc\Delta T$